

2001.

A

HORVÁT KÉRDÉSHEZ.

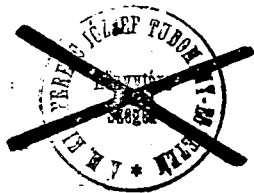
SZALAY LÁSZLÓ

ÁLTAL.

1861

PEST, 1861.

· **KIADJÁK LAÜFFER ÉS STOLP.**

18620

I.

Horvátországnak Magyarországtól külön állását, vagy legalább Magyarországnál a közös politikai kötelékben előnyösebb voltát Szakmárdy János horvátországi ítélőmester, s utóbb, az ítélőmesterség megtartásával, királyi személynök, már ez előtt két századdal nem minden szabatosság nélkül formulázta, még pedig versekben, ekkép:

Illa ego Slavonica ac jam dicta Croatia tellus,
(Én szlavoniai föld, de ki most már Croatiának hivatom,)

Pars quondam Illyrii Pannoniique sôli,

(Rése hajdan Illiriának és Pannoniának,)

Post varias exempta vices tandem addita Christo,

(Különféle hányatások után végre keresztyénné ki-váltam,)

Hungaricae junxi me sociam ipsa mitrac;

(Magam magamat kapsoltam a magyar koronához;)

Prima mihi de rege novo sunt vota legenda,

(Engem illet az első szavazat az új király választásánál,)

Primus in ungarica nobilitate locus;

(Engem illet a magyar nemességnél az első hely;)

Stellam animalque insigne gero gens martia Martis;

(Czímeremben csillagot, és mint harczias nép, Mars állatát viselem;)

Jus aequale Hunnis est mihi, taxa minor;

(Aunyi joggal bírok mint a magyarok és kevesebb adót fizetek;)

Marti aliquando crucem junxi pro stemmate binam,

(Marshoz valamikor címerül kettős keresztet kapsoltam,)

Catholicae solum religionis amans ;

(Én ki csak a katholika hitvallást szeretem;)

Saepe in caesareum ruit imperterritus hostem

(Gyakran félelem nélkül rohanja meg a török ellenséget)

Noster eques, verum hinc, quid nisi nomen habet.

(A mi lovasságunk, de ebből van-e egyéb haszna mint hirneve.)

Terra Bohema viris est culta et dedita nostris,

(A mi vérünkből valók mivelik és birtokolják Csehországot)

Sunt fundata meis Polona regna viris.

(A mi vérünkből valók alapították a lengyel tartományokat.)

Quae varia in plures emisi examina gentes

(Én ki több országokba bocsátottam néprajokat)

Jam Colapi et Savo vix fruor atque Dravo.

(Már a Kulpát, a Szávát s a Drávát is alig bírom.)

Történelmi téveszmék, tulságosan felcsigázott nemzeti önérzet s költői ábrándozás — mely utóbbi, úgy látszik, valamennyi déli szláv népségekkel közös, és irodalmuk termékeinek néha saját bájtt kölcsönöz, de mely nem mindig engedi velök prózai valóságukban látatni a tényeket s a tárgyakat — egyiránt jellemzik mind Szakmárdy felebbi theiseit, mind ezeknek későbbi tudományosabb szerkesztését a Skerleczek, Kussevicsok, Kukuljevicsok sat. irataikban; jellemzi a f. e. februarius 14-én kelt zágrábi körlevelet is, mely azt akarja bebizonyítani: hogy a horvát, dalmát, szlavoniai királyság a quarneroi szigetekkel együtt jogilag mindenha csak 'személyi unio alapján' állott összeköttetésben Magyarországgal. És e körlevelet ama typuson kívül, ha nem csalódom, — s csalódnám bár — még két vonás jelzi: egyes részeiben roszul eltakart nemzeti ellenszenv és száz helyen kirívó gúny a magyarok ellen, kik az ellen-

szenvet nem viszonozzák ellenszenvvel, mert a konkolyt nem hagyják könnyeden felcsirázni sziveikben; s kik a gúnnyra nem felelnek gúnnyal, mert azt magokhoz, de a horvátokhoz is méltatlannak tartják. Ez oknál fogva az egyiknek úgy mint a másiknak jelen iratomban sem léssen nyoma; s ügyekezni fogok, hogy a mit felebb a horvát publicistákban gáncsoltam: a történelmi téveszmék, a tulságosan felcsigázott nemzeti önérzet s a költői ábrándozás, miktől — hiszem és vallom — ami publicistai dolgozataink sem voltak mindig mentek, ne lidérczedjenek azon commentárban, melyet a zágrábi körlevélhez függesztek. Bevezetésül kezemet nyujtom írójának, a magyar testvér a horvát testvérnek, ki nem azért fogtam kezembe a tollat, hogy a félreértéseket öregbítsem, hogy a meghasonlást megújítsam; hanem hogy kölcsönös kimagyarozás által elvégre megértsük egymást, s magunk megnyugtatósa után — a mely körökben egyikünk vagy másikunk hallgatókra talál — honfitársainkat is megnyugtassuk.

III.

A körlevél így kezdődik:

„Kedves testvérek és barátok!

Soprony megyéből egy átirat érkezett hozzánk, melynek tartalma bennünket elragad s a testvéri szeretetnek, a szomszédnépi egyetértésnek utolsó időben, fájdalom, már csak pislogó parázsát újból felszította.

Közljük azt veletek, drága testvérek, hiteles lenyomatban, hogy azon érzelmeket méltányolni képesek legyetek,

miknek benyomása alatt a mi, a nevezett megyéhez intézett szívélyes és egyeneslelkű válaszunk létre jött.

Egyik és másiknak átolvasása után el kellend ismerne-tek, hogy abban mintegy az isteni gondviselés varázsintése fekszik, mely a közbenjárói, a mi s ti sorsotokra nézve főfontosságú szerepet az utolsó, mondhatnók, eldöntő perczben épen Soprony megyének rendelte.

A szeretet, mely a horvátok és magyarok közt az elmult év folytán többszörös izben kölcsönös megkedvelés által nyilvánult, megkezde hűlni; a testvéri egyetértés, melyet a magyarok és horvátok lehellének, egyszerre mintegy könnyörületlen varázslónak kegyetlen csapására ismét hátrált, s az őszinte kibékülés ténye, az 1848-ik évben megszakadt nemzeti kötelék megújításának ténye, melyről azt hívók, hogy már mindkét kézzel szilárdra kötöttük, elkezd lassankint felbomlani, míg végre semmi egyebet egy nyári ködnél nem fog ábrázolni, mely annak idején a legujabb napokban tapasztalt keserű családások tengerében eltűnik.

Ámde, mint mondók, épen a tizenkettedik órában nyujtatik nekünk a magyarok nevében a testvéri kéz, épen azon megyéből, mely részben horvát honfiaktól van népesítve; egy megyéből, mely a legnagyobb magyar, Széchenyi István előttetek szent s miattatok előttünk is drága tetemeit rejti; s önként megragadott bennünket azon gondolat: vajjon nem jó numenünk akarata-e, bennünket még jókor visszatartani azon tátongó örvénytől, mely előttünk megnylilik.

Ezen gondolat minket a meggyőződés egész hatalmával megragad; s még azon perczben is, midőn megyéitek közül többen nemzeti és állami autonomiánk megsemmisítése végett a vágókést ellenünk emelték, s midőn némelyek közületek gúnyt és gyalázatot vetnek a mi becsületés horvát arcunkba, határozottuk el magunkban, nyiltan és merészen, mint a régi horvátok utódaihoz illik, hozzátok, magyar testvérek, egy szót szólni, mely az egyetértés és békülékenység ugyanazon szellemét lehelli, mint Soprony megye fennemlitett irata.“

A testvéri szeretet nyilatkozásainak, melyekre a lefolyt év több ízben alkalmat nyújtott, nem örvendettek inkább a Szávánál, mint a Duna s Tisza partjain; és a magyarnak eddigi magatartásából világos, hogy ő most is azon téren vél állani, melyre 1860-ban annyi lelkesedést vitt magával: az egyetértés téren. A zágrábi körlevél írója úgy tudja, hogy a „testvéri egyetértés,” mely csak imént állott helyre, ismét „hátrál;” s csakugyan kell valaminek lenni a dologban, maga a körlevél hangja is ilyesmire mutatván.

A mi hatóságainknak már többszörös alkalmuk volt ezt tapasztalniok; de mi nyugodt lelkismerettel mondhatjuk, hogy ama hátrálásra mi, magyarokul, nem szolgáltattunk alkalmat, kik a nem tudom miféle rémképekkel viaskodó horvát journalistika mérges és mindig mérgesebb kifakadásait hónapokig hallgatással vettük; még e körlevél közzététele után is saját journalistikánk, nem hogy a kölcsönt kölcsönnel fizetné, arra bíván fel törvényhatóságainkat, hogy a körlevél megvitatását halasztzák az országgyűlésre, mit a felhivottak, nem akarván az ingerlékenyt még ingereltebbé tenni, úgy látom, meg is cselekesznek valósággal.

Azon vádat, hogy „megyéink közül többen a horvátok nemzeti és állami autonomiájának megsemmisítésére vágókést emeltek volna” — most 1860 1861-ben — kénytelenek vagyunk mindaddig alaptalannak nyilvánítani, míg ama megyék meg fogtak neveztetni. Igenis megyéink közül többen szorgalmazták a Muraköznek Szalához vissza-

kapcsoltatását, sürgették Fiuménak, mint a magyar koronához tartozó külön testnek, Horvátországtól elkülönítését; de ezen követelés a jognak követelése, s általa a horvát autonomia nem sérülhet meg, általa gúnyt és gyalázatot senki sem vethetett a becsületes horvát arcokba, mert mind a Muraköz mind Fiume csak oda kerülnek vissza, hová az 1848-ki meghasonlásig, — melynek megújulásától méltán rettegünk mind mi mind a zágrábi körlevél írója — jogosan tartoztak, s hová visszakerülniök saját forró ohajtásuk.

III.

Folytatja a körlevél:

„Mi benneteket őszinte becsületes emberekül tanultunk ismerni; tudjuk, hogy szivetekbe be van vésve az igazságérzet, mely egy ideig elnémulhat, de soha ki nem irtathatik. Hétszáz éves együttélésünk nem mult el nyomtalanul felettünk, s mi nálatok is megtanultuk ugyanazt tisztelni, a mi saját keblünkben gerjed: mindenki iránt forró igazságérzet, s habár ellenségünk volna is az; jó ,lág, majdnem tulságosan érző szív ezen fonák, mindenféle fondorlatok által eldöglesített világ iránt; s bizonyos nemzeti büszkeség, mely nem tűri, hogy önkény uralkodjék felettünk, a világ bármely tájáról jöjjön is az.

Hol ily előzmények vannak, ott azoknak megfelelő következményeknek is kell lenni, s ezért azon tökéletes meggyőződésben, hogy szavunk hozzátok nem fog pusztában kiáltás gyanánt elhangzani, fogunk feladatunk megoldásához.

Apostoli királyunk az 1860-ik év oct. 20-kai császári diploma által a nagy ausztriai állam összes népeinek általában s különösen a magyar népeknek s az ezelőtt Magyarorszá-

gal egyesítve volt országoknak historiai jogukat részint vissza, részint megadta Ily módon lépett életbe, a „historiai egyeniségek“ elve, melyért a magyarok és horvátok a birodalmi tanácsban merészen és bátran küzdöttek, s melynek az alapkönek kell lennie, melyen a bánhoz intézett m. e. october 21-kei császári kézirat szerint a horvát és szlavonországi királyságok viszonyainak a Magyar királysággal meg kell köttetniök.

Ezt, szeretett testvérek és drága barátok, soha sem szabad szem elől tévesztenetek, mert különben az alkotmányélet azon talpalatnyi széles terét, melyen velünk közösen álltok, magatok ásnátok alá, feledve hogy az említett császári diploma, az annak következtében leérkezett kéziratokkal az egyetlen pont, melyre nektek és nekünk szükségünk van, hogy Archimedesként az absolutismus épületét sarkaiból kiemeljük.

De ha ez igaz, pedig hogy igaz, bizonyítja régóta folytatott politikai életünk, akkor, drága testvérek, el kell azt is ismernetek, hogy a horvátok és szlavoniaiak, szintúgy politikai, történelmi nemzetiséget képeznek, mint most ti magatok, s hogy mindazt ki kell kerülnetek, mi ezen nemzetiségen csorbát ejthetne. Mivel ti, ha ezen politikai történelmi nemzetiségünket bármiként is meg akarnátok támadni, magatok szolgáltatnátok a fegyvert magatok ellen azoknak kezébe, kik arra törekszenek, hogy a ti történelmi nemzetiségteknek se adassanak meg mindazon politikai s alkotmányos jogok, melyek azt a történelmi jog szerint megilletik.

Ti, kedves testvéreink és drága barátaink, igen jól tudjátok, hogy minek vagytok még hijával, mielőtt azon álláspontra hágnátok fel, melyet történelmi jogotok szerint elfoglalni ohajtatok. Tudjátok, mily sokféle nehézségek gördítenek utatokba, s mily keserű hazafias könyeket ont a felett hazafias szívetek, miket véletek együtt mi is ontunk. Tehát mindezeket itt megemlíteni felesleges volna, mivel mindezt ti is szintúgy érzitek, noha nem azon mérvben, melyben mi horvátok érezzük, a mennyiben nekünk közös sebeinken kívül még különös sebeink is vannak.

Nektek, kedves testvéreink, ezen állítás paradoxnak látszhatik, holott pedig az tiszta igazság. A mi helyzetünk ugyanis tetemesen különbözik a tiétektől, szintűgy mint két, ugyanazon anyától született testvérek állása s körülményei különbözhetnek.“

A mi szíves, a mi testvéri van e fejezetben, azt mi lelkünk, szivünk teljéből viszonzozzuk.

Elismerjük készséggel, hogy a horvátok politikai, történelmi nemzetiséget képeznek, s hogy megadandók nekik mindazon politikai s alkotmányos jogok, melyek őket a történelmi jog szerint megilletik.

Nem tartjuk paradoxnak, sőt hisszük valljuk, hogy a horvátoknak azon sebeken kívül, melyek a mieinkkel közösek, még különös sebeik is vannak, s ajánlkozunk, — mint ugyanazon anya gyermekeihez illik. — velök tehetségünkhez képest közreműködni ezen különös sebeknek is orvoslására. Higyék el nekünk: azért is ohajtjuk, hogy minél közelebb álljanak hozzánk, hogy ne barangolják be távol tőlünk a végtelent: mert közreműködésünknek csak ezen előfeltétel mellett lehet foganata.

IV.

Folytatja a körlevél:

„Mi horvátok, miután még a VI-ik század végén s a VII-ik elején jelen honunkba beköltöztünk s annak határait, a Drzislávok házából belső horvátkirályok uralma alatt, az ádriai tengertől éjszak felé a Dunáig, nyugat felé a mai Karintiáig, s kelet felé a Fekete Tengerig kiterjesztettük, utolsó nemzeti királyunk II. István halála után épen úgy összenöt-

tünk egymásközt, mint ti is az Árpád házbéli nemzeti királyaitok kihaltával egymás közt összenőttetek.“

Örvendetes jelenség, mely némi reményt nyújt, hogy a horvát tudósok egyéb historiai téveszméikből is ki fognak bontakozni, azon körülmény: miszerint a horvátok egyazonsága a régi illírekkel, a horvátok autochthonsága az általok ma lakott földön, nem szerepel a zágrábi körlevélben. Mióta a jámbor Kattancsics Péter saját hypochondriáját a horvát antiquitásokra is elragasztván, e tétel apostolául szegődött: divattá, igen kártékony divattá vált Horvátországban, azt versent ápolni és versent továbbfejleszteni. Kussevics József Horvátország helyhatósági jogairól készült munkácskáját 1830-ban e szavakkal nyitja meg: „A szláv népek, mindkét Pannónia őslakosai és autochthonai, nem a VI-ik században, mint némely írók hitték vala, vándoroltak be első ízben a római tartományokba, hanem már sokkal korábban birták Dalmatiát, Dáciát s a két Pannoniát, és ezeknek szabadságaért hadakoztak a rómaiakkal.“ Nehány évvel később az illirismus összes rendszere, még boldogtalan nevét sem véve ki, a horvátoknak s ama hajdani illíreknek egyazonságára építetett. S Utienesovics O. M. „a déli szlávok házközösségének“ írója, ki az 18³⁹/₄₀-ki pozsonyi országgyűlés karait és rendeit arról vádolja, hogy ők a déli szlávok ama házközösségének megbuktatását vették czélba, az összes szlávság ama palladiumáéna, melyet — gondolom — még hirtől sem ismertek, — Utiesenovics, mondom, még 1859-ben is hirdette a világnak: „az illir szlávok

nagyobb része Krisztus előtt mintegy három száz évvel, a gael celták által, a Karpát felé, mely megett őshonuk volt, szorítaték, hatszáz s egynehány évvel Krisztus után onnan visszatérendő.“

Hogy a két évvel ezen kissé különcz, s az államgazdászati józan elveivel ellentétben álló munka megjelenése után kelt zágrábi körlevél, az illir álmokat még egyetlen egy szóval sem érinti, abban — ismétlem — örvendetes jelenséget látok, mely a horvát tudósok lassankinti kiábrándulását remélteti velem, még pedig annál bizodalmasabban, ha részünkről mi is békét hagyván az álomhüvelyezésnek, szintén nem búvárkodunk az özönvizben, melyből csak álgöngyöket hozhatni fel; ha részünkről, mondom, mi is felhagyunk, magunk ámitására az ókor vagy épen a historia előtti korszak valamennyi nagy népneveit azonegyeknek tartani a magunk névével.

A VI-ik és VII-ik századbéli Horvátország határait illetőleg, készséggel hiszem, hogy azok délről az Adriáig terjedtek, mert a hozzátartozott Biograd, a mai Zara-Vecchia, az Adriánál fekszik; azt sem vonom kétségbe, hogy nyugotról a mai Karintiába nyultak bé, sőt Schönlebennel úgy vélekedem, hogy a VII-dik századbéli horvátok Pannonia Saviának azon részét, mely a Száva és Kulpa között a mai Alsó-Kraint képezi, erős karral birtokolták; ám legyen az is, hogy éjszak felé a Dunáig, azaz: a Duna azon részeig, melyet az abba ömlő Dráva és Száva közbefognak, terjedtek legyen, mit azonban neheztelni fognak a szerbek; de hogy kelet felé a Fe-

keze Tenger szolgált volna neki határuul, arról — bocsánatot kérek — semmit sem tud a historia.

A historiában ezt olvassuk :

Az avarok, kik a VI-dik században, a Volgától jöve, Pannonia síkjain letelepedtenek, a VII-dik század első felében — 636. tájban — a Száván átkeltek, Dalmatiát elfoglalták, a római gyarmatokat kiűzték, Salonát feldúlták. A keleti császárság székén akkor Heraklius ült vala, (610 – 641.) ki a persákkal és saracenusokkal váltig lévén elfoglalva, az avarokban kétszeresen veszedelmes szomszédokat látott; felhívta tehát ellenök a fehér horvátokat, kik akkoron, mint Constantinus Porphyrogeneta írva hagyta, a Kárpáton túl, s mint a legujabb szláv írók, névszerint az oroszok is hiszik, a mai Galicziának nyugoti részében laktak volt.

A fehér horvátok megfeleltek a kivánságnak. Egy nemzetség — mondja a császári író — tudniillik, öt fivér: Klukas, Lobel, Kozenczes, Muchlo és Krobat, s két nővér: Juga és Buga, az övéikkel elindultak és Dalmatiába érkeztek. A horvátok és az avarok között háború keletkezett, s néhány évig tartott hadviselés után győztek a horvátok, kik az avarok részét megölték, a többieket alávetették magoknak; és ezen idő óta — történt ez 642. tájban — a horvátok birtokolták ama tartományt ¹⁾.

A győzelem után felbomlott az öt nemzetség között a kötelék. — A horvátoktól, kik Dalmatiába jöttek, írja ismét Constantinus, egy rész különvált, s

¹⁾ De admin. imp. c. 30. 31.

elfoglalta Illyricumot és Pannoniát ¹⁾, (a Dráva és Száva közötti tartományt érti) — s eszerint a fehér horvátok nem egy, hanem két államot alkottak, a tengerpartits az éjszakit, melyeknek, ha egy egész képében gondoljuk, keletről a Verbász vize, nyugotról a noricum hegyek, délről az Ádria, éjszokról a Dráva szolgáltak határokul.

Ósi hazájokban, a mai Galicziában a fehér horvátoknak keleti szomszédaik a szerbek voltak, kik amazok példájára szintén átkelvén a Kárpáton s a Dunán, Herakliustól, úgy látszik, 640-ben, a thessaloniai themában kaptak földeket. De rövid idő múlva — ezek Constantinus szavai, — jónak látszott nekik, haza menni. Már megettök hagyták a Dunát, midőn tettöket megbánván, a császártól, ennek belgrádi helytartója által, más földeket kértek, ki nekik, mert akkor azon föld, mely most Szerviának neveztetik, valamint Gagania is, az avarok behohanásai miatt pusztán állottak, lakul adta e tartományokat. — Ehhezképest a szerbek, kik valószínűleg rokonaikat, a horvátokat, az avarok elleni hadviselésben támogatták, új hazájokban, mint amott a régiben, még egyszer keleti szomszédaikká váltak a horvátoknak; földjeik a Verbásztól a Kolubár vizéig, s a Dunától dél felé olyképen terjedvén, hogy Croatia körül az adriai partok hosszában ívet képeztek, Durazzoig.

A horvát államok, azonképen mint a szerbek, egyelőre nem voltak önálló, független államok.

¹⁾ De admin. imp. c. 30.

A szerbek és horvátok — írja az újabb orosz történetvizsgálók egyik jelesbike a moszkvai ujság irodalmi mellékletében — nem vonakodtak Herakliust főurokul ismerni. A caesarok határozatához képest Illyricum és Dalmatia a római birodalom nyugoti részéhez tartozván, Heraklius papokat hozatott Rómából, kik a horvátok és szerbek tetemes részét megkeresztelték s őket a spalatroi érsek alá adták. Megkereszteltetésök után a horvátok — mint Constantinusnál olvassuk — lekötelezték magokat írásban s ünnepélyes eskü által, hogy idegen földre nem törnek, s békében élnek mindazon szomszédaikkal, kik őket bántatlanul hagyják; és a római pápától viszont biztosítást nyertek, hogy Isten, ha másoktól megtámadtatnak, őket Krisztus helytartója által oltalmaztatandja ¹⁾. Heraklius gyenge utódai alatt tényleg megszűnt a bizanczi főuralom; de ekkor is mindkét faj, nevezetesen a horvátok, békén maradtak s teljesen elnémultak a kilencedik század közeledéseiiglen. Csak rémséges csapásnak sikerült passivitásából felébreszteni a népet.

Ezen csapás a frank járom volt.

Miután nagy Károly a longobard királyságot 774-ben, Friault 776-ban elfoglalta; miután a bajorokat Tasszilo alatt s a karántföldi keresztyén szlávokat magának alávetette: a magyarországi avarokra tört, kik neki nyolcz évig álltak ellen, s kiknek bukásával a horvátok is — éjszakiak délszakiak egyiránt — magokra vették a frank jár-

¹⁾ De admin. imp. c. 31.

mot. Így került az éjszakiaknak Sziszeken székelő nagyfejedelme 790 tájban a frankok felsőbbbsége alá, válván a friauli örgróftól függő kormányzóvá; így lett a Száva melletti Szremből frank erősség, a Szerémségből Francochorion; így történt, hogy 799-ben délszaki Horvátország is frank hadakat volt kénytelen befogadni ¹⁾. Hét évvel később a dalmát tengerpart római városai is, melyek a horvát birodalomba nem voltak bekebelesítve, nagy Károly oltalma alá adták magokat. Ekkor Nicephorus keleti császár s a frankok között heves vita támadt, de a 811-dik évi egyezkedés Bizancznak már csak névleg fennállott uralmát a déli horvátok felett Károlyra szállította, azaz: a tengerparti Horvátország is azonképen mint az éjszaki, frank tartományul ismertetett; a római városok: Zára, Trau, Spalatro, s a dalmát szigetek: Osero, Veglia és Arba kivételével, melyek felett a véduralmat kelet császára fenntartotta magának ²⁾.

Nagy Károly halála után a frankok fék nélkül garázdálkodtak a horvát tartományokban. A friauli örgróf Kadolach mindinkább zsarnokukká vált; Ljudevit az éjszaki horvátok nagyfejedelme panaszt emelt ellene Lajos császár s a 818-ki német birodalmi gyűlés előtt, de mind hiába. Ljudevit fegyvert ragadott; több évi makacs viaskodás után, magok a délszaki horvátok is ellenségeivel tartván, megbukott elvégre. A frankok kegyetlenkedései újabb lá-

¹⁾ German források Pertznél. V. ö. Slavische Alterthümer. Leipzig, 1844. II. 282.

²⁾ Eginhardus, Vita Caroli M. V. ö. Lucius J. de Regno Croatiae et Dalmatiae libri sex. I. 15.

zadást idéztek elő, mely a délszaki horvátokra is elragadván, a hét évi háboru a járom megtörésével, de egyszersmind a frank suprematia névleges megismerésével végződött: „Midőn Olaszországban az áhítatos Lothar, a frankok királya uralkodnék, stb. Én, ... Terpimir, a horvátok fejedelme (dux) stb.“ mondja a 837-ben kelt legrégebb horvát emlék, s ezen formula a frank felsőbbség megvallását foglalja magában.

Az arab hatalomnak Afrikában növekedése, s a horvát és szerb faj, egyiránt veszedelemmel fenyegetvén a római dalmát városokat, viszonyuk Bizanczhoz ismét szorosabbá vált. „A római városok lakosai — olvasuk Constantinusnál — sokfélekép háborgattatva a horvátok által, midőn már nem tudták továbbá elviselni, a császárhoz folyamodtak. Basilius felmentette őket a neki járó adó alól, tanácsul adván ő nekik, hogy azt fizessék a szlávoknak a béke kedvéért ¹⁾; a praetornak pedig csak kevesecskét adjanak függőségök tanusítására.“ A császári hatalom s a császári tanács üdvesnek mutatkozott, s a délszaki horvátok és szerbek, követvén a példát, nemcsak újból megismerték a keleti császár főuralmát, hanem részben a keleti egyházba is beléptek. Basilius — mint szintén Konstantinusnál olvassuk — követet és papokat küldött hozzájuk, s amaz a keresztelés után kivánságukra megadta (azaz: megerősítette) nekik az általuk választott fejedelmeket. — Más részről az éjszaki, a záva és Dráva közti horvátság fejedelme Braszláv, Arnulf

¹⁾ Constant. Porphy. De admin. Imp. c. 30.

német király hűbérese volt. — Végre, a keleti, a Duna és Száva közötti horvátok, már néhány évtized óta a bolgárok uralma alatt állottak, kik Nándor- vagy mint akkor hívták, Bolgárfehérvárból és Szremből, Szerémvárból, az egész környéknek parancsoltak.

V.

Hilferding, a jeles orosz történetnyomozó, „szerb és bolgár történelem“ czimű munkájában Béla király névtelen jegyzőjéről ekkép nyilatkozik: „A legrégebb magyar évkönyviró, népének mondáiból és énekeiből merített, mint maga is megvallja, s pontatlanságai és dicsekedései innen származnak; de a történetírók nagyobb része igazságtalan volt iránta, midőn őt annak tartá, kibe egyáltalában nem bízhatni“ ¹⁾. Remélem tehát, hogy a horvát historikusok nem fogják nekem rossz neven venni, ha a mi névtelenünket idézem, kinél ezt olvassuk:

„Lehel, Bulcsu és Botond a Dunán minden ellenmondás nélkül átkeltek azon helyen, hol a Száva a Dunába szakad; és innen megindulván Bolgárfehérvár ellen kezdének lovagolni. Akkor a bolgárok vezére nagy sereggel megérkezett; másnap pedig mindkét sereg . . . megütközék . . . Bolgárország vezére futásnak eredve . . . Fehérvárba bémene. . . Azután megindulván, a Vaszil kapuhoz menének, és innen is megindulván, a Rácz földet meghódíták. . . Innen a

¹⁾ Geschichte der Serben und Bulgaren von A. Hilferding, aus dem Russischen. Bautzen, 1856. I. 80. l.

tengerig jutának és Spalatro városát bevevék, és egész Horvátországot meghódíták. . . Petrovágóra erdején átkelve, a Kulpa folyó mellett tábort ütének. És azon folyón átkelvén a Szávához jutának és a Száván átkelvén, Zágráb várát bevevék. És innen ellovagolva Pozsega várát és Vukovárt bevevék. És innnen megindulván, a Dunán a görög révén átkelve, Árpád vezér udvarába megjövének.“

Hajlandó vagyok hinni, hogy magát Spalatro városát nem vették be a magyarok; Horvátországot meghódítani sem volt idejük; de hogy hadaik benn voltak Horvátország belsejében, hogy a dalmát városokat is körül táborlították, s hogy ideiglenesen, — addig tudnillik, míg vissza Magyarországra indultak — urai voltak a horvát földnek, egy tizenegyedik századbéli dalmát író is bizonyítja, ki Zára későbbi vivásáról szólván, mondja: „Kitörölték már régebben a misekönyvekből és kivakarták a szent éneket, melynek egyik remegő verse egész Dalmatia szerte így hangzott: A magyarok haragjától, Urunk, ments meg minket. Most bizony ezt megújítani kellene és a codexekbe újra beírni.“ Ismétlem, déli Horvátországnak ezen szorongatásai csak ideiglenesek voltak; de a horvátföld éjszaki, Dráva és Száva közti része, huzamosabb ideig az alakuló magyar birodalom sorsához volt fűzve, s úgy a keleti, Vukovár és Pozsega elfoglalása által.

Délszaki Horvátország tizennégy kerületre, zsupánságra volt osztva. Horvát várost hatot találunk: Nin (Nona), Bielograd (Zaravechia), Skradin (Scar-

dona), mind hárma a tengernél dalmát földön; Knin, a mai Horvátország belsejében, Chlevno a mai Herzegovinában, és Bihács, a Törökországhoz tartozó horvátföld főhelye. A római városok: Spalatro, Zára és Trau a szomszéd szigetekkel, nem tartoztak a horvát birodalomhoz, nem voltak annak kiegészítő részei. Ezek egészen függetlenül kormányozták magukat; a mi őket Horvátországhoz kapcsolta, az kirekesztőleg a közös hierarchia vala; s a spalatroi érsek lévén ennek feje, e tekintetben, ha principatusról lehetne szó, az a dalmát római városokat fogná illetni. A fő horvát város, Nona püspöke azon volt, hogy a spalatroi érsek suprematiája alól kivonván magát, a horvát egyház élére helyezkedhessék, de a római szentszék legatusai a 925-ben Spalatróban tartott concilium által a salonai (spalatroi) érseket, Horvátország metropolitai székén megerősítették.

Ekkor Tomiszlav volt déli Horvátország fejedelme, kinek utóda, II. Krezimir, hatalmát Bosniára is kiterjesztette. Krezimir után Derzsiszláv következett. Birodalma a karánt határoktól a dalmát tengerpartig terjedett s a narentai tartományt és Zachlumjének részét, a khulmi földet, magába foglalta; de a római városok tőle is függetlenek maradtak; a horvátok minden kísérletei e városokat birodalmukba olvasztani, megghiusítottak Velence által. 997-ben Muczimir horvát fejedelem, mint Dandolónál olvassuk „Dalmátia szabad városait erősen nyomni kezdvén, ezek, közös tanácskozás után, oltalomért folyamodtak Velenczéhez a szlávok kegyetlenkedé-

sei ellen, s alattvalókul ajánlkoztak a velencei dózsénak.“ Ez — a nagynevű Urseolo — Dalmátországba vitorláz, a felebb nevezett városok és szigetek, s kívülök még Raguzá, leteszik neki a hűségi esküt, s Velence dózséje ezentúl Dalmátia urának írta magát.

Ez volt Horvátország állása: — Bosnia s a melékletek hozzá tartoztak; de a dalmát városok, a régi római municipiumok, nemcsak adót nem fizettek többé, hanem épen az ellenséghez, Velenczéhez állottak; a Dráva és Száva közötti rész nyitva állott a magyaroknak; s különöbben ezeké volt a mai Szlavóniának nagyobb része Vukovár és Pozsega birtoka által, — midőn szent István fejére tétetett a magyar korona.

VI.

Hiszem, nohá történeti nyomát nem találtam, hogy Horvátország fejedelmei mind-István előtt, mind István országlása alatt, több ízben megkísérlették, a Dráva és Száva közötti tartományt magokhoz rántani; tudom, hogy ilyes kísérletek történtek akkoron, midőn az István halála után Magyarországnak huzamos ideig dulakodott polgári háború a nemzettest szélsőségeit ideig-óráig elzsibbasztotta: de ezen kísérletek eredményei tartós állapotná nem fejlődhettek, s az ország nemcsak visszaszerezte mindannyiszor ama földterületet, hanem, mint például Endre idejében, délszaki Horvátországot is megnyeste s megrendítette. A Dráva és Száva közötti földterület

visszaszerzését érti. János, gvercsei esperes, irván: „Endre (I.) megerősödvén az uralomban, az ország jogainak visszaszerzéséről gondoskodott, és testvérét, Bélát, Szlavonia hercegévé, Radót az ország nádorává tette. Ezek Horvátország királyát megszorították.“ A délszaki Horvátországot érti Dandolo, irván: „Endre (I.) Magyarország királya, a dalmátokat folytonosan nyugtalanítván, végre közülök néhányat megadásra kényszerített.“

I. Béla alatt azonban, vagy kevéssel halála után, a Dráva és Száva közötti föld ismét horvát uralom alá került, akkor, tudnillik, midőn IV. Krezimir — mint Farlatusnál olvassuk — „a Száva és Dráva közötti részt birodalmához füzte“ (mi nemde annyit jelent, hogy előbb nem birta); s akkor, midőn Béla leánya, Ilona, Zvonimir horvát bánnal házasságra lépven, férjének a mai Horvátország részét adományul hozá. „Béla fiai, Geiza és László, — írja Kercselicsnél János gvercsei esperes — Zvonimir bánnak nővérüket hitvesül adják s vele Szlavóniának (értsd Zágráb, Varasd és Kőrös megyéknek) részét.“ Rokonságának a magyar királyi házzal köszönhető Zvonimir, hogy IV. Krezimir halála után, Krezimir fiának ellenére, s ellenére egy 1066-ki oklevélnek, melyben a fejedelmi atya fiát nevezte örökeseül, Horvát- és Dalmátországokhercegévé, és 1076-ban; Gergely pápának helybenhagyásával, királyává lön. „Ezen rokonság által — folytatja János esperes — hatalmassá válván Zvonimir, Horvátország uralkodójává lett.“ E tárgyra vonatkozólag olvassuk Turóczinál: „Zolomer (Zvonimir) király, Gejzának sógora, követeket

küldött Salamon királyhoz és Gejza herceghez, oly kérelemmel, hogy őt saját személyökben, ellenei, a karántok: ellen oltalmazzák, kik akkoron a dalmát végeket elfoglalták. A király tehát és a herceg; se-reget gyűjtván, Dalmatiába indultak, s az elvett földet neki visszaadták. Zvonimir tehát a királynak s a hercegeknek királyi ajándékokat, drágalátos ruhákat, és sok aranyat, ezüstöt ajándékozott.“ És hogy Turóczi nem mesét irt, midőn a Zvonimirnak nyújtott magyar segédről szól, bizonyítják a karánt történelmi források is, melyek ugyan a karántok némi diadaláról tesznek említést, de világos szavakkal mondják: „hogy Zvonimirt a magyar hercegek segítették;“ és bizonyítja a velencei Dandolo, ki még a latin városok veszélyét is említi, irván: „Salamon magyar király, Dalmátia belső helyeit nyugtalanítván, a záraiakat, kik a dózsénak fogadott hűséget eddig megőrzötték, lázadásra birta. De utóbb meghasonlás támadván Salamon király között egy részről s Gejza és László testvérek között a másikkól, a dózse Zárát, melynek lakosai vele tartottak, visszafoglalta.“

Kvaternik Eugen úr „Das historisch-diplomatische Verhältniss des Königreichs Kroatien zu der ungarischen St. Stephans-krone“ cz. könyvében írja: „Zvonimir megőrizte a horvát korona souverainitását a magyar korona ellenében;“ ám legyen; de annyi bizonyos, mint Dandolóból látjuk, hogy a velenceiek a magyar királyt s a magyar hercegeket helyezték első sorba; s hogy hatalmát Zvonimir, ki horvát

szempontból bitorló volt, Magyarországnak köszönhette.

Zvonimirnak 1088-ban közbejött halála után Horvátország egy sereg pártoskodónak lón színelyévé, kik a koronát egymás elől elkapni igyekeztek. Közülök István, Krezimir fia, Sebenicóban királyul koronáztatott. A zavar nőttön nőtt, s végül oly fokra hágott, hogy az elhunyt király özvegye s véle több horvát főúr a magyar király segédét és közbenjárását kérték ki. „László király összegyűjtén bőséges hadait — írja Tamás spalatroi esperes — jött és elfoglalta az egész földet a Dráva vizétől egész az alpesekig, melyek Vashegyeknek hivatnak, semmi akadály sem állván ellen. Aztán átment az alpesekén, s kezdett erősségeket és táborokat megtámadni és sok csatát vivni Croatia népeivel; de midőn ezek egymástól elkülönítve, az egyik a másikat nem segíti, könnyű győzelmet nyerhetett a király. Egész a tengeri vidékig mindazáltal nem érkezhett, hanem hallván, hogy némi nép (a kunok) országába nyomult, visszament Magyarországba.“

Eszerint a tengermellék, Croatia maritima, ekkor nem került magyar hatalom alá; de igen a földközi, Croatia mediterranea, mely a Szávától a havasokig terjedt; s a vízközi, Croatia interramensis, mely a Dráva és Száva közötti földnek nyugoti részét foglalá magában. Talán még László alatt az eddigi zsupánságok helyébe, magyar mintára, vármegyék léptek, s ugyancsak László Zágrábban — mint II. Endre 1217-ben kelt egyik oklevele hirdeti — püspökséget alapított, mely a vallási tekintetben még jócskán

hátramaradt népet a hitnek és polgárisodásnak megnyerje. Püspökül, oly férfiura lévén szükség, ki a népnek nyelvét érti, egy Duh nevü cseh választatott, segédpapokul szomszédmegyebeliék adatván mel-
léje. Az ekkép szervezett tartomány kormányzójává Álmos, Gejzának fia neveztetett ki. „Urunk Jézus Krisztus emberré válásának 1091-dik évében, midőn Kyri Alexius Konstantinápolyban országolt; azon időben, mikor László a Pannoniaiak királya Horvátországba betörvén, Álmos urat, unokaöccsét, abban királyul tette, a zárai egyháznak pedig Endre úr volt tisztelendő főpapja, és én Drago, Praestantius püspök úrnak unokaöccse, már harmadízben perjel,“ — e szavakat jegyzé a Mária menybemeneteléről nevezett zárai apácزازárda albumába némi egykoru kéz, hogy László diadalmas hadjáratának évét szabatossággal tudhassuk.

Kvaternik Eugen úr ezen adatok ellenére könyvébe ezeket jegyzé: „Minden a mi magyar volt, ki-
űzetett az országból.“ „Az utolsó nemzeti király II. István haláláig a horvát nemzet teljes souverainitását megtartotta a magyar korona ellenében.“ Pedig II. István 1091-ben még élt, s maga Kvaternik úr is későbbre teszi halálát.

VII.

Péter, horvát király, 1092. tájban nyom nélkül eltűnik; szent László 1095-ben meghal. Halála után a horvátok egy Péter nevü zsupánt, néhai IV. Krezimir rokonát, választották fejedelmül magoknak. E

hirre László utóda, Kálmán, mihelyest a Magyarországon átvonult keresztések mozgalmi engedték, 1096-ban vitézeivel átkelt Zágrábnál a Száván, s a guozdi hegyek közé vonult Pétert megtámadta és megölte. —

A velencei felsőbbség, mely alá a dalmát városok ezelőtt száz évvel adták magokat, egy idő óta kénytelen volt helyet engedni a normannokéinak, kik Apulia kikötőiből, a földközi és ádriai tengeren sikeresen versenyeztek a velenceiekkel, s a dalmát tengerparti városok birtokába helyezték magokat. Kálmán ellenök indult, és Biogradot (Zaravechiát) bevén, szövetségre lépett Velenczével Apulia ellen. Ugyanis, Dandolo, Muratorinál, irva hagyta: „Kálmán, Magyarország királya, ez idétt hadakat küldött Dalmatiába, és megölette Péter királyt, és követei által a velencei dózsával szövetségre lépett a Normannok ellen, és ezeknek kárára Apuliába is szándékozott sereget küldeni. A Velenceiek tehát elkészítették a hajórajt, melyen a magyar király hadai Apuliába vitorláztak, Brindisit és Monopolit bevették, s miután három hónapig Apuliát pusztították, ismét visszatértek.“

Igaz, hogy Kvaternik úr ezekről, úgy arról, hogy Gaufredus Malaterra még a következő évben, 1097-ben is Zaravechiát magyar kikötőnek mondja, semmit sem tud; ő, ki előttünk nem ismeretes forrásokból kiírta: „hogy a horvát nemzet felemelkedett egy szálíg, és egész hatalmával kikergette a betolakodottakat az országból, őket a Dráván átvén;“ — de térjünk vissza a zágrábi körlevélhez.

Folytatja a körlevél:

„A belföldi tízévi polgárháborút megérezve, 1102-ben Kálmán királytokat egészen világos feltételek alatt királyunkká választottuk meg; mely feltételekre az, midőn Biogradban Zvonimir királyunk dalmát koronájával megkoronáztatott, ünnepélyes esküt tett le.“

Hogy Kálmán királyunk 1102-ben ismét Horvátországban volt, tudva van előttünk. Mióta első ízben egy pillanatot vetett a tengerre, haláláig azon volt, hogy a magyar birodalmat az Adriáig terjesztvén ki, népének a világkereskedelemhez, a délszaki polgári-sodásnak népéhez nyithasson utat. Ennélfogva nem csoda, hogy midőn 1102-ben lázadás tört ki Horvátországban, mert a velenceiek — úgy látszik, neheztelésökben, hogy Kálmán különválván tőlök, az apuliai normannokkal szövetekezett, — szítták közte s a horvátok között a meghasonlás tüzét: átkelt a Dráván, s a lázadást egy csapással elfojtván, megérkezettnek véle az időt a dalmát városoknak meghódítására. Az 1102-diki hadjáratra vonatkoznak a spatroï esperes e sorai: „Kálmán zord lelkü férfi lévén, feltette magában, hogy az egész földet a dalmát tengerig uralmának járma alá veti. Jött tehát nagy fegyveres készülettel és megnyerte a szlávság hátralevő részét, mely László által elmellőztetett. Jött a tengerig, hogy a tengeri városokat is elfoglalja.“

S csakugyan el is foglalta. Spalatro késett magát megadni, de végre mégis Crescentius püspök tanácsára a város kapúi megnyitak a király előtt; „és a spatroïiak — mondja az esperes — előbb ugyan a főbbek, aztán az ifjabbak, végül az egész

lakosság, letették az esküt, hogy Kálmán királynak és utódainak, és Magyarországnak, minden időben alávetettek és hivek fognak maradni.“ Kálmán megerősítette a spalatroiak szabaditékait, s meg Trau és Zára városokéit is, melyek az amazok által adott példát késedelem nélkül követték. Hogy magát ezen diadalai után Horvát- és Dalmátországok királyául koronáztatta, tudjuk, mert egyik oklevelében ez áll: „Urunk Jézus Krisztus emberré válásának 1102-ik évében, én Kálmán, Isten kegyelméből Magyar-, Horvát- és Dalmátországok királya, előleges érett tanácskozás következtében, miután megkoronáztattam a tengerfeletti Biogradban, a királyi városban“ stb. De ugyan hol találtathatók fel azok „a világos feltételek“ melyekre megesküdött?

Igaz, a spalatroi esperes munkájának végén ezt olvashatni:

„A jóemlékezetű Tamás úrnak, a spalatroi egyház néhai esperesének emlékirata. — Kálmán, Lászlónak, Magyarország királyának fia, elnökölvén az országban atyja helyett, és mert nagy hatalommal birt, feltette magában, hogy egész Croatiát a dalmát tengerpartig uralmának járma alá fogja. A Dráva vízéig jött seregével; a horvátok pedig értesülvén a király megérkezéséről, seregeket összegyűjtötték és készültek az ütközethez. A király pedig, tudomására jöven gyülekezetök, követeit küldötte, akarván velök kegyesen bánni, és a mint akarandják, velök szerződésre lépni. Mire a horvátok megértvén a király úr követségét, előleges tanácskozás után, megannyian elfogadták a szerződést, és küldtek tizenkét

bölcsebb nemest Horvátország tizenkét nemzetségéből, tudnillik: Guran grófot a Csakitták nemzetségéből, Ugrin grófot a Csucsákok nemzetségéből; Marmognia grófot a Szubicsok nemzetségéből; Pribiszláv grófot a Guttomirok nemzetségéből; György grófot a Sznakittok nemzetségéből; Péter grófot a Czitok nemzetségéből; Pál grófot a Guzicsok nemzetségéből; Márton grófot a Karinaiaik és a Lapzanok nemzetségéből; Pribiszláv grófot a Policsok nemzetségéből; Hobräd grófot a Laznizitok nemzetségéből; János grófot a Jamomettek nemzetségéből; Mirögnun grófot a Tugomírok nemzetségéből. Kik jöven a király úrhoz, neki a tartozó tiszteletet megadták. A király úr pedig a béke csókjával fogadván őket, és tisztességesen bánván velök, olyatén egyezkedésre léptek: hogy a mondottak valamennyien tartsák meg a magokét békén és nyugalmasan; s hogy sem a mondott nemzetségek valamelyike sem embereik ne tartozzanak adót fizetni a királyi felségnek, hanem hogy egyedül kötelesek legyenek a király úr mellett — ha országa végeit ellenség megrohanná, s ha ő a király érettök küldene — felkelni legalább tíz fegyveres lovassal, a mondott nemzetségek mindenkébből, és saját pénzüken, költségeikén menni a Dráva vizeig; onnan Magyarország felé, a király úr költségein addig, míg a hadjárás lefolyt, tartozzanak megmaradni. És ez így rendeltetett megváltásunk ezer-száz második esztendejében.“

Horvát István apocryphnak tartotta ezen emlékiratot. Annak tartottam régebben én is; s azon ágazata, hogy mindenik nemzetségből csak tíz-tíz tar-

tozott a király mellett fegyvert fogni, most is gyanús előttem, mert tudjuk, hogy egy-egy nemzetség több ezer főből szokott állani, s hogy az bizony kicsinnél kisebb lovag volt, kinek fegyvereseit egytől tízig számították: de itt talán másolási hiba van; gyanús továbbá azon hely is, melyben mondatik, hogy a szóban forgó nemzetségek emberei nem tartoznak adót fizetni; kivált ha az állítatnék, hogy ezen tizenkét nemzetség az öszves horvát népet foglalta magában; mert épen János esperes írja s épen az 1102-ik évhez: hogy a spálatroiak Kálmán királynak erődöt engedtek át, melybe ő nem csekély hadat helyezett, kiknek vezérök a királyi adókat Horvátországszerte behajtá vala.

Mindemellett, ám legyen: hitelesnek ismerem. De mi következik innen? az, „hogy mindenki megtarthatta a magáét.“ Állította-e valaha valaki közülünk, hogy Kálmán, földjeiket, márháikat elszedte a horvátoktól; tovább megyek, hogy a lakosok bármely osztályától szabadítékait elvette volna? A szabadság régi dolog, mondá egy nagy irónő, a szolgaság új. S a magyarok különösebben, nem hogy bármely népségtől szabadságait elvették volna, azokkal, kik netalán ilyesek szükében voltak, közlötték a magokéit. De hol vannak itt, azon „világos feltételek,“ melyekre Kálmán „midőn Biogradban Zvonimir koronájával megkoronáztatott, ünnepélyes esküt tett le; mely módon a magyar, dalmát s tót királyság a quarneroi szigetekkel személyi unionál fogva a magyar királysággal szövetségbe jutott?“

Hallom a választ: Ott vannak a Trauban 1108. május 25-én kiadott diplomában.

De hiszen e diploma nem Horvátország hanem Trau városa számára adatott ki, e diplomában egy árva szó sem fordul elő Horvátországról!

Halljuk:

„Az Úr testtélétele 1108-dik esztendejének ötödik havában, a huszonötödik napon; országlásomnak tizenkettedik évében.

Én Kálmán, Magyar-, Horvát- és Dalmátorszá-
gok királya,

esküszöm a szent feszületre nektek traviaknak,
én hű polgárimnak, állandó békét;

nékem és fiamnak és utódaimnak adózóivá ne
váljatok;

püspöknek és grófnak azt fogom rendelni, kit
a papság és nép választandók magoknak;

és meg fogom engedni, hogy régi törvényeitek-
kel élhessetek;

az idegenek által fizetett városi vámpénzek két-
harmada illesse a királyt, a harmadik a város gróf-
ját; a tized pedig a püspököt;

és nem fogom megengedni, hogy valamely ma-
gyar vagy külföldi várostokban lakhassék, hanem
ha ti úgy akarjátok;

midőn hozzátok koronázásom végett, vagy az or-
szág ügyeiről veletek tanácskozandó jöni fogok, erő-
szakosan senki se szállhasson házaikba; hanem
csak az, kit befogadni szivesek lesztek;

és ha ki valaha uraságomat neheztelné és más-
felé szándékoznék menni, hitvesével és fiaival és cse-

lédeivel és minden övéivel bizton oda mehessen, hová neki tetszeni fog.

Ezen hitfogadás pedig megerősítetett a király és Lőrincz érsek és Magyarország grófjai által.

Én János nádor helyeslem és megerősítem. Én Appa gróf helyeslem és megerősítem. Én Jakab borsodi gróf helyeslem és megerősítem. Én Ugudi vasvári gróf helyeslem és megerősítem. Én Slaviz nógrádi gróf helyeslem és megerősítem.“

Annak előrebocsátása után, hogy ezen hely: „midőn hozzátok koronázásom végett jőni fogok, cum autem ad vos coronandus advenero“ valószínűleg roncsolt hely, mert hiszen ő már 1102-ben koronáztatott horvát-dalmát királyul, s tehát 1108-ban nem szólhatott koronázásáról mint még csak leendő dologról, —

Kérdem: van-e itt szó Horvátországról? vagy ha van, hol egyebütt, mint a „külföldi“ szónál, mely bizonyosan a horvátokat is, s talán főleg a horvátokat, mint a közvetlen szomszédokat foglalja magában; kik ellen tehát a trávi polgárok épen úgy ovták magokat, mint Magyarországbán több szabaditékos város a szomszéd megyék magyar lakosai ellen. Vagy azt véli a körlevél írója, hogy a horvát nemzeti királyoknak több joguk volt Traura, mint mennyit e szabaditéklevél megadott Kálmánnak? hiszen felelőbb láttuk, hogy a római városok összes viszonya a horvátokhoz azon díj fizetésében állott, Traué névszerint azon száz pénz (nomismáéban) s egyes természetményekében, melyeket a keleti császárnak, felbbsége megismeréseül évenként fizettek, s melye-

ket ez a horvát fejedelmekre szállított, kik viszonzásul őt szuzerainjoknak vallották. Vagy azt vélik Zágrábban, hogy Kálmán mint a horvát fejedelmek utóda adta ki e szabadítéklevelet, holott Lucius megjegyzette: „hogyan nem létezik semmi szabadítéklevél, melyet horvát fejedelem latin városnak adott volna,“ természetesen azért: mert nem birt felsőbbbséggel felettök; s holott a jelen oklevelet kirekesztőleg magyar nagyok erősítették meg, annak bizonyosságul, hogy a latin városok most is közvetlenül Magyarországgal, s Horvátországgal csak később és mindig csak közvetve, léptek államviszonyba.

Ezekután mindenik olvasóm tudni fogja, mit kell a zágrábi körlevél azon állításáról tartani: hogy Kálmán alatt a horvát, dalimát és szlavonai királyság a quarneroi szigetekkel együtt személyi uniónál fogva a magyar királysággal szövetségbe jutott; — tudni fogja, mennyiben mondhatta a felebb közölt oklevelek alapján azt, a mi következik:

„A Kálmán király s őseink közt kötött államszerződés, az úgynevezett privilegium libertatum következtében a magyar királynak, mint horvát királynak, s különösen horvátföldön kelle megkoronáztatnia. Neki a mi törvényhozó országgyűlésünkön elnökölnie kellett. A szent evangéliumra kelle megeskünnie, hogy Horvátországnak, a horvát nemzet s egyháznak összes jogait és szabadságait megőrzendi. Arra kelle magát kötelezni, hogy egyetlen külföldit vagy magyart sem fog a horvátországi határokon belül a nép meg egyezése nélkül helytartóvá nevezni ki. Ő nem alkalmazhatá a horvát sereget Horvátország határain kívül; végre a nemzet engedélye nélkül semmi adót sem hajthatott be.“

Az ember elszomorodik s már-már letesz a reményről, hogy a vitázó felek valaha megérthetik egymást, midőn látja, hogy a közlött oklevelekből ilyesmit olvas ki az egyik fél, s midőn az indulat azon kitéréseit olvassa, melylyel Kvaternik Eugen úr commentálja e helyet.

Ezen commentár így kezdődik:

„Hogy szabad és souverain választás történt bizonyítja maga a választott király, midőn ezt az illető okmányban határozottan megismeri, így nyilatkozván: „Eg Colomanus Dei gratia rex . . . Croatiae atque Dalmatae salvo habito consilio, postquam. . .“

Kár volt a ‚rex‘ után kihagyni a ‚Hungariae‘ szót; egészítsük ki tehát mi, s vessük a ‚postquam‘-ot követő sorokat is utána, hogy a helynek értelmét felfoghassuk.

Luciusnál, honnan Kvaternik ur kiírta, így áll a hely:

„Ego Colomanus Dei gratia rex Ungariae, Croatiae atque Dalmatiae salvo habito consilio, postquam coronatus fui Belgradi supra mare in urbe regia, rogatu subscriptorum meorum comitum, pro charitate Dei et remedio animae meae dono perpetuam pacem et regiam libertatem monasterio sanctae Mariae monialium, quod situm est in Jadera.“

Ez magyarul, gondolom, ennyit jelent:

„Én Kálmán, Isten kegyelméből Magyarország, Horvátország és Dalmátország királya, előleges ép tanácskozás következtében, miután megkoronáztattam Belgradban a tenger felett a királyi városban,

alóli grófjaim kérelmére, Isten szerelméért és lelkem orvoslásául adományozok örök békét és királyi szabadítékot a szentmáriai apácák monostorának, mely Zarában fekszik.“

Ebből az következik, hogy Kálmán, miután Biográdban megkoronáztatott, egy zárai monostornak valamit adományozott, még pedig előleges, valószínűleg azon grófjaival tartott tanácskozás után, kik őt kérték, hogy tegye meg az adományt, s kik, úgy látszik, megannyian magyarok voltak. — Ennyi következik belőle, semmi egyéb. Hogy a horvátok és dalmátok őt megválasztották, őt szabadon és souverainul megválasztották, az nincsen benne, mert a ‚salvo habito consilio‘ az adományozásra vonatkozik nem a ‚Croatiae atque Dalmatiae‘-re s nem is a ‚coronatus‘-ra; és ha vonatkoznék is, nem bizonyítaná a dalmát és horvát választók souverain voltát, mert ‚Croatiae atque Dalmatiae‘ előtt ez áll: ‚Hungariae‘ mit Kvaternik úr kihagyott ugyan, de mire, mert ott áll, a ‚consilium‘ szó természetesen szintén vonatkoznék. Egyébiránt megvallom őszintén, hogy nem igen értem, mit jelent az: ‚salvo habito consilio‘. A zágrábiak közelebb vannak Zarához, mint mi; talán nem ártana megnézniök ezen oklevelet, melyben ők ily nagy dolgokat látnak, a ‚registrum privilegiorum s. Mariae Jadrensisben; nem volna lehetetlen, hogy ott ez áll: ‚sano prae habito consilio;‘ mi egyébaránt a dolog lényegén semmit sem változtat.

„De nem csak választatott, — írja továbbá Kvaternik úr — hanem hogy Kroatia koronájának függetlensége Magyarországnak koronájától örök időkre megóvassék, Kálmán ün-

nepélyesen meg is koronáztatott a tenger melletti Belgrádban (ma Zara vecchia, a horvát királyok szokott lakhelye,) Horvátország királyul, mit ugyanazon már említett oklevélben megis ösmer, hol olvashatni: „salvo habito consilio, postquam coronatus fui Belgradi supra mare in urbe regia.“

Ismétlem: igen is az benn áll, hogy Kálmán Biogradban megkoronáztatott; hogy ünnepélyesen koronáztatott meg, az nem áll benne, de hiszem; hogy horvát királyul koronáztatott, az sem áll benne, de hiszem, sőt még azt is hiszem, mit Kvaternik úr nem említ, hogy dalmát királyul egyszersmind; hogy Croatia Magyarországtól való függetlenségének örök biztosítására koronáztatta meg magát Kálmán, az szintén nem áll benne, és azt nem is hiszem.

„Tehát nem mint Magyarország királya, nem a magyar szent István-féle koronával, hanem a horvát király-városban, Zvonimir koronájával koronáztatott Össz-Horvátország kénetes királyává.“

Nem áll benne, de hiszem, hogy nem mint Magyarország királya koronáztatott meg; nem áll benne, nem is hiszem már, a mit hittem, hogy Biograd a horvát királyok szokott lakhelye lett volna; mert nekik valamint a korukbeli magyar királyoknak nem voltak szokott, azaz: állandó lakhelyeik, s mert „urbs regia“ itt csak annyit jelent, hogy: város, mely a király tulajdona, azaz: olyas város, melyben királyi őr-ség van, — ellentétben olyas városokkal, melyek nem a király tulajdonai, s melyekben ennél fogva nincs királyi őr-ség. S midőn urbs regiának mondja

Kálmán, *urbs regia hungarica*-t ért, nem *croaticát*, mert az egykoru Gaufridus Malaterra Kálmán apuliai menyasszonyának utjáról szólván, írja: „1097-ben, a szükséges készületek után, május havában háromszáz fegyveressel a Thermákig kísérteti, (leányát Roger apuliai fejedelem) . . . honnan kedvező széllel tengeren mentek, míg az Álbai (deák neve a szláv Biogradnak) kikötőbe érkezett szerencsésen, mely a magyarok királyáé, s hol Vinkur, biogradi gróf, ötezer emberrel jött elejébe.“ Az sem áll az oklevélben, hogy Zvonimir koronájával koronáztatott meg; de lehet, hogy azzal, s hiszem hogy azzal, mihelyest némi külön, Zvonimirféle koronának létezése bebizonyítatik. Végre az sem áll: hogy Össz-Horvátország királyává koronáztatott, mert azzá soha senkit sem koronáztak, hanem igen Dalmát- és Horvátországok királyává.

„Le is tette a hitet Kálmán a nemzet souverain jogaira mind saját maga mind utódai nevében: „ . . . et sicut vobis Dalmatinis Colomanus rex Ungariae juravit suis cum archiepiscopis et comitibus; ut in breviario illó habetur.“

Ezen sorok az arbei sziget községének egyik oklevelében állanak. Tudjuk, hogy e sziget a római városokkal együtt a horvát birodalomba soha sem volt bekebelesítve; tudjuk, hogy Kálmán 1108-ban névszerint a *travia* szabaditékait megerősítette, melyekhez a többi latin városokéi és szigetekéi mindenben hasonlítottak. Kálmán halála után Orde lafo Faledro, velencei dózse, visszafoglalván legelőször is Arbét, sietett Kálmán 1108-diki kiváltsággle-

velét megerősíteni, mely, mint már felebb említők, távolról sem vonatkozik a horvátokra.

„A dózse és nemesei — mondja az arbei oklevél — letették a hitet ekképen: Esküszünk nektek, arbeiek, és a ti örököseiteknek, utódaitoknak mindenkorra, hogy szokástokat és állapototokat és földetek szabadságát, és a hatalmat, melylyel, mint mondjátok, régen birtatok volt a konstantinápolyi császár és a magyarok királya alatt (a horvát fejedelmekről szó sincs, mert Arbe csak mulólag tartozott hozzájuk; ellenben Biogradra vonatkozó némi oklevélben említetik Cresimir horvát király szabadítéklevele, mert Biograd a horvát birodalom részé volt): a város előljáróját s a grófot választani, — fentartván magunknak és curiánknak a gróf megerősítésének jogát — bántatlanul hagyjuk; s azonfelül, hogy beneteket kormányzani és fentartani fogunk, mint rialtobeli földeink egyikét, s valamint ezt nektek dalmátoknak Kálmán, Magyarország királya, esküvé érsekeivel, püspökeivel és grófjaival, mint amaz oklevélben foglaltatik.“

„A mi nemzeti koronánk souverainitási jogai tehát történetileg és diplomatikailag biztosítottak az Árpádok dynastiájának Horvátország királyi székére emeltetése által. De Horvátország koronájának még anyagi és alaki souverainitása is kétségen kívül helyzetett. Horvátország királya, Kálmán, lekötelezte magát és esküvel fogadta, hogy ő, mint olyas, a horvát birodalmi ügyeket csak Horvátországban s nem Magyarországon, személyesen és horvát birodalmi méltóságok által, a horvátbirodalmi gyűlés közreműködésével szándékozik tárgyalni és elintézni. Ezen kötelezettségéhez képest meg is jelent szabályszerűleg három év-

ről három évre Horvátországban. — A mit itt felhoztunk azt oklevelesen is akarjuk bebizonyítani.“

Halljuk:

„1102-ben Kálmán, mint felebb bebizonyítottuk, birodalomgyűlésileg megválasztatott és megkoronáztatott.“

Hogy 1102-ben megkoronáztatott, azt nem volt szükség bebizonyítani, azt tudta mindenki. Hogy megválasztatott volna, annak semmi nyoma:

„És csak ezen ünnepélyes cselekmény után szabadott neki, mint a horvátok törvényes királyának a felebb említett oklevelet (a zárai apácák számára) kibocsátani, mit maga is tanusít, mondván: „salvo habito consilio.“

Ezen három szóra már megtettük észrevételeinket.

„Három évvel később, 1105-ben, ismét személyesen megjelent Horvátországban. Az idők zordonsága, tudomásunkra, ezen évből semmiféle oklevelet sem hagyott reánk.“

De bizony hagyott, még pedig egynél többet. Az egyik nem hártýára, nem papirosra van írva, hanem kőbe vésve. Lucius olvasta azt a XVII-dik században a zárai apácák szentmáriaféle egyházának harangtornyán; Farlatus olvasta ugyanott a XVIII. században; gondolom, hogy még ma is olvasható lesz ott ekképen:

„Urunk Jézus Krisztus testté válásának ezer száz ötödik esztendejében, a győzelem s a békedíj, az Isten által engedélyezett zárai bemenet után szent Máriának építeté s emelteté saját költségén, Magyar-

ország, Dalmátország és Horvátország királya, Kálmán.“

A másik ugyanazon lajstromban foglaltatik, melyben a Kvaternik úr által amnyi izben említett salvo habito consilio-féle okirat; a zárda fejedelemszönyvének, Vekenegának némi oklevele így kezdődik:

„Urunk Jézus Krisztus emberré válásának 1105. esztendejében, a III-dik indictiókor, midőn az ahítatos Kálmán Horvátországban és Dalmátiában uralkodott az első évben, melyben Zára bement diadalmasan.“

Ha Kvaternik úr ezen okiratokat ismerte volna, talán nem jut azon gondolatra, hogy Kálmán 1105-ben országgyűlés tartása végett utazott Horvátországba. Más okból ment ő oda; a latin városok, névszerint Zára elszakadván tőle, újabb hadjárat vált szükségessé. Szent János travi püspök biographusa, ki munkáját 1120 tájban, tehát, úgy szólván, Kálmánnak jelenlétében szerkeszté, írva hagyta:

„Történt, hogy Kálmán a pannoniaiak királya a tengeri részekhez leszállott hatalmas kézzel és magasra emelt karral, miszerint Illirországot urodalmának alávesse, Horvátország népei már az alatt lévén. És mivel a zárai város erősítettebbnek, hatalmasabbnak tartatott a dalmát alsóbb részek többi városainál, mind helyisége mind a harcziás nép sokasága miatt: összes seregének élet először az ellen fordítván, körültáborlotta, mert az vonakodott magát neki megadni, s erődöket és mindenféle gépeket építvén

ellene, nem csekély kárt tett a falaknak s a városnak: . . . A polgárok tehát a szent püspök tanácsára feladták a várost.“

„További három év lefolyása után 1108-ban Kálmán ismét személyesen jelent meg Horvátországban, hogy birodalomgyűlésileg Horvátország birodalmi ügyeit tárgyalja.“

Ha tudjuk, hogy a Horvátország kormányától hűtlensége miatt elmozdított Álmos, V. Henrik német császárral Kálmán ellen ármányt forralt; s hogy a nyugoti császárok nagy Károly ideje óta a római szent birodalom „avulsum“-át látták Dalmatiában: azt is fogjuk hinni, hogy Kálmán 1108-ban nem Horvátországba jött országgyűlést tartani, hanem Dalmatiába sietett, magának a tengeri városokat új szabadítéklevelek által lekötöni:

„Fennmaradt oklevelei közül itt csak a közönségesen privilegium libertatum-nak nevezettet akarjuk említeni, melyből a horvát koronának valamennyi fennérített souverainitás-jogai még világosabban kitűnnek. Ezen oklevelet Trogir (Trau) város számára adta ki.“

Épen mert Trogir város számára adta ki, Horvátországnak ahhoz semmi köze. Közöltük azt már felebb; s ha Kvaternik úr belőle azt vonja ki: hogy általa Kálmán, birodalmának valamennyi nagyjaival, maga és utódai nevében, hittet fogadta:

a souverain függetlenséget;

az egyházi és világi főnökök választásának szabadságát;

a régi törvényes nemzeti alkotmányt;

a beléegyezést, hogy egyetlenegy magyarnak sem szabadott a horvátok engedélye nélkül Horvátországban lakni ;

a koronáztatási köteleiséget ;

a köteleiséget: a horvát nemzet birodalmi ügyeit személyesen Horvátországban és a nemzet közreműködésével tárgyalni ; —

hogy végre, maga Magyarország királya csak mint a horvátok királya tartózkodhatott Horvátországban ; —

ha, mondom, Kvaternik úr ezeket vonja ki a travi polgároknek adott szabadítékból: akkor a magyar ember, ki még nem hágott az urbanitás azon fokára, hol a discussio nyelve például így hangzik: „roppantul nevetséges a magyarok részéről, még a magyar korona jogairól félrebeszélni, melyekkel Horvátország felett birhatna, — akkor, mondom, a magyar ember, mint I. Rákóczi György, midőn elleneinek gúnyleveleiket olvasta, „csak mosolygással csendesen mulatja el.“

Szintúgy, másrésről, historaiilag való, hogy a történelem által említett ősi szerződés, — mert az ősi oklevél épen úgy mint a magyarok bulla aureája, valamenynyi hét másolatával egyetemben (a bulla hét eredeti példányáról akar szerző szólni), noha százhusz évvel ifjabb ezen ősi szerződésnél, az idők folyamában elveszett —, melyet Horvát István eléggé nem historaiilag tagadni akart, több mint historiai természetű, mert diplomatikailag erősítetik meg egész a mai napig. Az ott foglalt tétel: „Pacta cum iisdem, ut voluerunt, ordinari,“ egészen az okleveles: „nisi quem voluntas vestra expetierit“ nek felel meg.

Nem tagadom, hogy az egyikben, Tamás esperes emlékiratában, áll ama-, a másikban, a traviak számára kiadott oklevélben áll eme tétel; nem tartom apocryphnak sem az egyik sem a másik iratot; de bár mennyiszor olvassam át, csak az, és csak annyi következik belőle, mit és mennyit már megismertem.

„Végre, három év lefolyása után, 1111-ben a horvátkirály Kálmán, még egy ízben megjelent Horvátországban, mi a felebb érintett kötelezettséget (tudnillik: három évről három évre Horvátországban a király személyes jelenlétében országgyűlést tartani) minden kétségen kívül helyezi, egyszersmind megerősíti.“

Hogy ezen kötelezettségnek semmi nyoma, már felebb mondám. Azt is gyanítom, hogy Kálmán 1111-ben nem volt Horvátországban, mert a történelemben semmi nyoma; s mert a következő oklevélben említett horvát-dalmát tanácsosok, ilyesmi kétségkívül gyakran történvén, Magyarországba is jöhettek a királyhoz.

„Az erre vonatkozó oklevelek közül itt csak egyet akarunk említeni, hadd járuljon még az is, mindennek, a mi eddig mondatott, megerősítéséhez.“

Mire vonatkozó oklevelekről van itt szó? arra, hogy Kálmán 1111-ben Horvátországban volt? s létezik tehát több ilyen? én egynél, az alább következőnél kívül, — ha ugyan ez egyből következtethető ama tételt — rá vonatkozó mást nem ismerek.

Ide írom ezen oklevelet egész terjedelmében,

mert Kvaternik úr belőle mindenfélét következtet, a mi nem áll.

„Az Ur testtéválásának 1111-dik esztendejében, a negyedik indictio s a kilenczedik epacta összetalálkozván. Én Kálmán, Isten kegyelméből a magyarok királya, Isten irgalmából Dalmát- és Horvátországot hatalmamba ejtvén, beléegyezőnk és mennyiben hozzánk tartozik, megerősítjük az arbei egyháznak az ő plebaniáit (következik az elősorolás); valamint hogy ezeket mindig birta, tanultuk Cresimir király kiváltásleveléből, és megértettük alkalmas tanúk által, kiket Pál amaz egyház főpapja előállított. Elrendeltük azt is amaz egyház tiszteletére és méltóságára, hogy mind az egyházak mind a püspökök és apátok investitúráinak, a király meghallgatása nélkül, miképen tudnivalóképen előbb volt a szokás, kell történniök. Aztán szükségesnek találtuk, mindkét ország öszves tanácsával egyetemben, hogy a mely szabadságot élvezi Magyarország clerusa, azt Dalmatiának clerusa is élvezze, tudnillik, hogy semmiféle hatalmaság ítélőszéke elébe ne idéztessék, hanem csak a püspökök és föesperesek törvényszéke elejébe, hogy a canonok értelmében vehessen ítéletet. Ehhezképest a tizedelést, valamint Magyarországbán, a király prestaldusa a püspökök prestaldusaival lássa el. A tizedelésből magok a püspökök kapják ki a tizedrészt, melyből a király prestaldusának jusson ama tizedelésök felerésze; a püspök prestaldusai pedig az illető püspök curialis grófjával oszszák kétfelé a másik félrészt, úgy hogy ennek fele a curialis grófot illesse, felét pedig a prestaldusok egymás között

oszsák fel. A negyedik indictiókor adatott ezen kiváltság az arbei egyháznak, tisztelendő Lőrincz esztergomi érsek kezei által, örökre; Kálmánnak, Magyar-, Dalmát- és Horvátországok királyának engedélyéből, püspökeinek és grófjainak jelenlétében, kiknek neveik ezek: Marcell vácsi püspök, Simon pécsi püspök, Máté veszprémi püspök, Sixtus váradi püspök, Tulbert kalocsai püspök. A grófokéi pedig: János nádor, Klaodin, Márk, Saul, Saunicus, Ugarenius, Theobaldus, Jandinus, és számos mások. A dalmát püspököké pedig, s az állítóké és tanusítóké, kiknek tanúsága által bizonyította a felebb mondott főpap, hogy a nevezett arbei egyház mindig így tartotta: Crescentius spalatroi érsek, Anastasius knini püspök, János travi püspök, Bonus biogradi püspök, Márk zárai püspök, Domokos vegliai püspök, Péter absarai püspök, s a király úr curiájának generalisa (?). S hogy ezen kiváltság tartós és állandó maradjon örökké, parancsoljuk, hogy pecsétünk reá nyomásuk megerősítésül¹⁾.

„Ezen oklevél tárgyalja a horvát nemzet jogait az egyházi ügyekre nézve, és névszerint a horvát országgyűlés beléegyezését azon rendeletbe, hogy Dalmatia clerusa ugyanazon jogokat élvezhesse, melyekkel a magyar birt.“

Ezen oklevél arra mutat, hogy Kálmán feladásul tüzte ki magának Croatiát és Dalmatiát közös institutiók által minél közelebb hozni Magyarországhoz.

¹⁾ Lucius az id. h. III. 4.

„Ezen oklevélből világosan következik, hogy a király a horvát országgyűlés beléegyezése nélkül semmit sem végezhett; hogy a horvát országgyűlés teljesen független volt a magyartól.“

Ezen oklevélből világosan kitűnik, hogy Kálmán a horvát-dalmát ügyekről nem egyedül a horvát-dalmát, hanem a magyar országtanácsnak is közbenjöttével intézkedett: „cum utriusque regni universo consilio“ „mindkét ország öszves tanácsával egyetemben.“

Az oklevél végén ez áll: „Péter absarai püspöknek és király úr curiája generalisának . . . jelenlétében“ „in praesentia . . . Petri Absarensis episcopi et generalis domini regis curiae.“ Kvaternik úr innen ezt következteti:

„Tehát 1111-ben ezen püspök, ki az országgyűlési okleveleket megírta, a horvát királyság kancellárja volt.“

Annyi bizonyos, hogy ezen oklevelet, nem Péter absarai püspök, hanem Lőrincz esztergomi érsek adta ki, mert ott áll: „A negyedik indictiókor adott ezen kiváltság. . . Lőrincz esztergomi érsek kezei által.“ Horvát kancelláriának tehát itt semmi nyoma. Mit jelentsenek az oklevél e szavai: „generalis domini regis curiae,“ azt Farlatus nem tudta, s én sem tudom; — nem ártana itt is megtekinteni a forrást, melyből Lucius merített, — de hogy jelentésök nem azonegy a kancelláréval, nem szenved kétséget.

Ennyit jegyzésül Kvaternik úr állításaihoz.

VIII.

Folytatja a körlevél:

„Szövetségünk ezen feltételeire Kálmán utódai is megesküttek, midőn Horvátországban, mint horvát királyok, így II. István, II. Gejza, III. István, II. Endre, Róbert Károly, Draczi Károly, nápolyi László külön megkoronáztattak; s a többi összes magyar királyok is Ferdinándig, a mennyiben megesküttek arra, hogy a magyar jogok mellett, a három egyesült horvát, szlavoniai és dalmát királyság jogait is fenn akarják tartani.“

Hogy II. István Horvátországban megkoronáztatott volna, annak semmi nyomát sem találtam a historiában; sőt valószínű, hogy Kálmán fia, ország-lásának öszves ideje alatt soha sem lépett horvát földre, nem 1124-ben sem, midőn az atyja által 1108-ban a traviaknak adott szabaditéklevélet mind ő mind Magyarország nagyai megerősítették¹⁾.

II. Bélának horvát királylyá koronáztatásáról maga a körlevél írója is hallgat.

Annak sincsen nyoma, hogy II. Gejza horvát királyul koronáztatott volna; az 1143. május 3-án a spalatroiaknak adott szabaditéklevélből, mely a Kálmán által 1108-ban a traviak számára kibocsátotthoz hasonlatos, s melyben szintén e szavak fordulnak elő: „midőn hozzátok koronáztatásom végett jöni fogok,“ — a megtörtént koronázás még nem következvén.

¹⁾ Lucius az id. h. III. 4.

Nyoma van igenis, hogy III. István 1167-ben Horvát- és Dalmátországban megfordult, — Sebenico városának adott kiváltságlevele is ez évből való — de hogy ott horvát királyul koronáztatott volna, arról hallgat a történelem.

Az utána következett királyokról II. dik Endréig maga a körlevél sem állítja, hogy horvát királyul koronáztatott volna; II-dik Endréről pedig hibásan teszi fel, ki testvére Imre uralkodásának elején Dalmát- és Horvátországok kormányát hercegi czímmel viselte, de horvátkirályul nem koronáztatott soha. Nem IV-dik Béla, V-dik István, Kún László és III-dik Endre sem, mit a körlevél azáltal ismer meg, hogy megannyijokat hallgatással mellőzi, s egy ugrással durazzo Károlyra és nápolyi Lászlóra tér által; azonképen mint Kvaternik Eugen úr, ki II. Endre, Horvát- és Dalmátországi hercegsége korában kelt egyik oklevelének ezen sorait: „miután a dalmát püspökök s valamennyi horvát főúr előadásából megértettük, hogy a pharusi püspökség régi rendeletből a spalatroi érsekységnek volt alávetve,“ e kiáltással kíséri: Ime, örök tanutétele annak, hogy a horvát nemzetnek nemcsak saját, hanem még a magyarokénál is szabadabb és régiebb alkotmánya volt, — s ki aztán szinte jónak látja az 1198-ra következett egész századot mellőzvé, Róbert Károlyra átmenni.

Ennek horvát királylyá koronáztatását mi illeti, lássuk a tényeket:

Róbert Károlynak atyja Martell, mint kún László nővérének, Máriának fia, „anyai adomány

alapján“ magát III. Endre ellenére már 1292-ben magyar királynak írta. 1292. június 27-én Nocerában kelt egyik oklevelében olvassuk: „Károly Isten kegyelméből Magyarország és Dalmatia királya, salernoí fejedelem stb. a Spalatróból, a Magyarországhoz tartozó részekből (de pertinentiis regni Ungariae) való kereskedőkkel mindenütt jól kell bánni.“ S egykoru írónál csakugyan olvassuk: „Martell Károly Magyarország királyául koronáztatott“ (Nápolyban). Az ekkép magyar királylyá koronáztatott Martell, küldöttei által bekívánta a dalmát városoktól a hűségi esküt. A traviak feleletül adták, hogy ők nem kötelezhetik le magokat irányában, „mert ki magát Magyarország királyává teszi, az oly városban szokta magát koronáztatni, melyből annak, ki koronáztatik, Magyarország kormányában szándékoznak engedelmeskedni.“

Ez a tény; ezek az illető oklevelek saját szavai. Magyar királyról, magyar királylyá koronázásról van szó; horvát királyról, horvát királylyá koronázásról egy betű sem áll benne. És Kvaternik úr mégis ezt írja: „Nápolyi Martell Károly királyul kínálkozott a horvátoknak, miután a spalatoiakat ez esetre többféle kedvezésről biztosította; de a nemzet nem akarta törvényes királyának halála előtt ezen ajánlkózásokat elfogadni stb.“

Martell halála után fiát, a kiskoru Róbert Károlyt, azonképen mint az elhunytat, pártfogolván VIII. Bonifác római pápa, mindent elkövetett, hogy a magyar koronát megszerezze védencének. E végre, hogy neki mindenek előtt a dalmát tengeri váro-

sokra nyisson befolyást, Pétert, a nápolyi királyné udvari káplánját, spalatroi érseknek nevezte ki; és csakugyan rövid idő múlva Endrétől Károlyhoz hajlottak a dalmát városok, azonképen mint a Brebiri grófok, sőt maga Gergely esztergomi érsek is. A dolgok ez állásában Robert Károly az 1300-diki nyáron Apuliából Spalatróba vitorlázott, s innen Zágráb felé indult, hol Gergely esztergomi érsek által magyar királyul kenetett.

„Károly, 1300. augustusban — írja az egykoru, a szemtanú Madius — Spalatróba érkezett, hol egy hónapig vagy majdnem kettőig megállapodott vala; és kimenvén Spalatro városából, Pál bán (a Brebiri grófok nemzetségéből) kíséretében Magyarország felé, a mondott országnak Endre király kezéből kiragadására Zágrábba érkezett.“

„Midőn Zágrábban volna, Gergely választott esztergomi érsek, — olvassuk Farlatusnál — Bonifácz rendeletéből, mint Rajnald írja, 1300-ban Károlyt szentelt olajjal Magyarország királyául kente, de a királyi koronát, mely Székesfehérvárott őriztett, mint Magyarországnak a királyok koronázására kijelölt helyén, neki nem tehetette fejére.“

Ez a tény, ezek saját szavai az illető forrásoknak, melyek valamint előttem úgy Kvaternik úr előtt is nyitva lehettek, ha ugyan Fessleren kívül valami nyitva volt előtte. Magyar királyról, magyar királylyá kenésről van szó; horvát királyról, horvát királylyá koronázásról egy betű sem áll bennök. És Kvaternik úr mégis ezt írja; „Zágrábba vitetett és a helybeli székesegyházban Össz- Kroatia királyául,

sajátmagáért és utódaiért, ünnepélyesen megkoronáz-
tatott.“

Mi már durazzoi Károlynak, a mi kis Károlyunknak, horvát királylyá koronáztatását illeti, azt olvassuk a forrásokban: hogy mielőtt Barlettából Budára érkezett, Zengben és Zágrábban megállott; de a horvát királyi korona újabb felcsillámlásáról mélyen hallgattak napjainkig. Fia László — azt nem tagadhatni — 1403. augusztus 5-én Zárában királyul koronáztatott, de nem horvát hanem magyar királyul. „László Zárába ment seregével, — írja egykoru kéz Muratorinál — és hozzá Magyarország számos egyházi és világi urai érkeztek, és ott augusztus 5-én, az esztergomi püspök által, kit ez jögsen illet, megkoronáztatott.“

A mondottakat összefogva, a zágrábi körlevél állítását: hogy Kálmán királylyá választásának feltételeire az ő utódai is megesküttek, midőn Horvátországban, mint horvát királyok, külön megkoronáztattak, — azzal kell viszonznunk: hogy miután ninesen nyoma, miszerint közülök valaki horvát királyul Horvátországban megkoronáztatott volna, tehát ama feltételekre sem esküdhetek meg; azt egyébiránt távolról sem vonjuk kétségbe, hogy a magyar királyok, megkoronáztatásukkor, melynél a horvát egyházi s világi urak már a XIII-dik században is jelen voltak, a magyar jogok mellett, a horvát, szlapon és dalmát jogoknak, vagy mint a zágrábi körlevél mondja, a három egyesült királyság jogainak fenntartására is megesküttek.

IX.

A zágrábi körlevél többször élvén e kitételrel, „három egyesült királyság“ s azt különösen megékeztvén; helyesnek tartom, hogy a három ország nevének, különösebben Szlavonia és Croatia jelentését közelebből megvizsgáljuk.

Ha példa kellene annak bebizonyítására, mit senki sem von kétségbe: hogy a személyeket és tárgyakat nem szabad egymással felcserélni vagy viszás neven nevezni, mert máskülönben kapút tárunk a legnagyobb zavarnak, — kiáltóbb példát nem idézhetnénk azon közjogi botlásunknál, mely már egy századnál tovább Szlavoniának neveztetni velünk a mi Magyarországot, Croatiának a mi Szlavoniamat.

Igaz, — egyes tudósok idejekorán figyelmeztették az illetőket a tévedésre; de, képzelem, doctrineknek szidalmaztattak általuk, kik a gyakorlati férfiakat működésökben megakaszthatnák, feltéve, hogy ezek eléggé gyarlók volnának magokat megakaszthatni.

Szörényi László és Timon Sámuel már a XVII. század első felében, s utánuk mások, névszerint Szegedy János és Pray György versent hirdették, hogy Pozsega, Szerém és Verőcze magyarországi vármegegyék lévén,¹⁾ helytelenül neveztetnek Szlavoniának;

¹⁾ Legszabatosabban s az elméleti térről a gyakorlatira általmenvén, Szörényi László szerémi püspök formulázta a tételt, irván 1737 körül *Vindiciae Syrmieneses* című munkájában: „Cum ergo regnum Hungariae de his tribus comitatibus, tamquam suis disponat, manifestum est eosdem ad illud pertinuisse, ac proinde etiam ad casum

hogy Szlavonia Varasd, Zágráb és Kőrös megyékből állván, ezek hibásan illetetnek Croatia névvel; s hogy végre Croatia csak a Száván túl vevén kezdetét, terjed onnan nem a Drávaig, hanem az Adriáig.

A figyelmeztetés elhangzott; az iskolák s a ducasteriumok egyiránt terjesztették az áltant; sőt terjesztette maga a törvényhozás is.

Mellőzöm az 1741-ki 18. s 50. törvényczikkelyeket, melyekben az „Alsó-Szlavonia“ név talán erőszakos hermenevtica nélkül a mai Croatia alsó részeire értethetik és Szerémet semmi esetre sem foglalja magában; de az 1791-ki törvényczikkelyek tagadhatlanul terjesztették az áltant.

Történt ugyanis, hogy a horvát követek az evangélikusok vallási jogai ellen viselt küzdelmökben, a magyar országgyűlések által is érvényeseknek ismert statutumaikra hivatkoztak, melyek Szlavoniából és Croatiából a nemkatholikusokat kitiltván, tőlök, különösebben az evangélikusoktól, ezen tartományok kebelében a birtoklási és hivatalviselési képességet, de sőt vallásuk gyakorlatát s a letelepedést is megtagadják.

Már pedig ezen szlavoniai és croatiai statutumok s a reájok oltott törvényczikkelyek Pozsegára, Szerémre és Verőczére nem alkalmaztathattak jogszerűleg, miután a nevezett megyék mindenha Magyarországhoz s nem Szlavoniához tartozván, ama

reincorporationis pertinere debere,“ — de a munka második, 1746-ki kiadásában már kénytelen volt utána vetni: „nisi aliud regno et regi super hoc statuere videatur, prouti jam articulo 50. anni 1741. etiam statutum videtur.“

statutumok hozatalában nem vehettek részt; nem még azon esetre sem, ha csakugyan Szlavoniához tartoztak volna, mert az újított hittan keletkezésekor már török pasalikot képeztek¹⁾; török járom alatt voltak, midőn a Stiriából átharapódzott ellenreformáció a XVI-ik század végén s a XVII-diknek elején Szlavoniában és Croatiában gyökeret vert; török járom alatt maradtak majdnem 1690-ig, mely időközben az idézett statutumok alkottattak; s még ezután is csak évtizedek múlva hozattak Szlavoniával és Croatiával közigazgatási kapcsolatba.

Az 179 $\frac{0}{1}$ -diki dieta naplóiban nincsen nyoma, hogy a horvát statutumoknak Verőczére, Szerémre és Pozsegára nem alkalmazhatása a törvényhozó test kebelében valaki által kimondatott volna.

De kimondották a kívülállók; kimondotta egy „nota quoad inferiore Slavoniam et in eadem existentes tres comitatus: Verőczensem olim Valko dictum, Poseganum et Syrmiensem“ czimű röpirat; kimondotta Hajnóczy.

Hajnóczy József, a lánglelkű és nagytudományu ifju férfi, ki néhány évvel később mint Martinóvics társa elvérzett, azon munkájában, melyet az 179 $\frac{0}{1}$ -ki dieta alatt az országgyűlés szervezéséről²⁾ közrebo-csátott, több rendbeli adatot sorolt elő annak bebizon-yítására, hogy Dalmatia, Croatia és Szlavonia követei a többször említett megyéket épen nem kép-

¹⁾ Szerém már a mohácsi nap előtt volt török kézben; Verőcze 1529-ben, Pozsega 1537-ben, Valkó 1543-ban bukott meg.

²⁾ De Comitibus regni Hungariae deque organisatione eorundem, s. l. 1791. 65 — 72 l. l.

viselik, mint melyek I. Lajos korától kezdve a leg-
 újabb időkig mindig Magyarországhoz tartoztak,
 Szlavoniához soha sem, s jelenleg is követeiket kü-
 lön-külön küldik a dietára. Thesisét ugyan világos
 szavakkal a vallási kérdésre nem alkalmazta, de hogy
 irásközben az is lebegett előtte, sőt hogy Horvátor-
 szág statutarius külön állásának teljes megszünteté-
 sére célzott, mutatja e megjegyzése: „Eddigelé még
 semmiféle oklevél sem tétetett közzé, mely arra mu-
 tatna, hogy Magyarország és Horvátország között
 némi kétoldalú szerződés létezik, s melyből azt le-
 hetne következtetni, hogy ama részek küldöttei nem
 tartoznak azonképen, mint a magyar megyék, mago-
 kat az országgyűlésen a szavazatok többségének alá-
 vetni. Joguk, melylyel állítólag birnak municipalis
 törvényeket hozni, nem egyéb, mint a külön minde-
 nik megyét illető jog: az ország törvényeivel nem el-
 lenkező statutumokat alkotni. Ezen okoknál fogva,
 s miután mind a horvát főispánok mind az odavaló
 mágnások, de sőt a horvát városok s magok a turo-
 polyai nemesek is részint saját személyeikben ré-
 szint küldötteik által jelennek meg a dietákon: nem
 látom

a) miért ne küldhetnék jövődöre Varasd, Kő-
 rös és Zágráb megyék is képviselőiket külön-külön
 az országgyűlésre, tartózkodván, magokat azontúl
 Dalmát-, Horvát- és Szlavonországok követeinek czif-
 rán czímezgetni; — nem látom,

b) miért kellene nekik az 1504. 1., 1597. 46, és
 1599. 23. ellenére úgynevezett Dalmát-, Horvát- és
 Szlavónországi gyűléseket tartani, két esetnek: bánjók

beiktatásának s ítélőmesterök választásának kivételével. Különben is a Nádasdy bán alatt tartott kétrendbeli ilyes gyűlés alkalmával kevésbe mult, hogy az országtól el nem szakadtak, s ebbeli gyűlésezési jogukról bizony csak bünbánatosan kellene emlékezniök.“

Az 179 $\frac{1}{4}$ -ki országgyűlés, conventféle hajlamai daczára, nem volt oly radicalis, mint Hajnóczy, ki névszerint az által, mit a horvát tartománygyűlésről kevésbé alaposan állított, a három alsó magyarországi megyéről helyesen mondottak érvényességét is kockáztatta. Innen ered, hogy Skerlecz Miklós zágrábi főispánnak a horvát követek nevében szerkesztett czáfirata, melyben meg akarta mutatni, „hogy Szlavoniának három alsó megyéje, értsd: Pozsega, Verőcze és Szerém, mindig Szlavonországnak és bánjának törvényhatóságához tartozott“¹⁾, kész hitelre talált, noha bizonyítékai, mint alább látni fogjuk, odvasok voltanak, s legfelebb a bán ideiglenes intézkedését ama három megye, különösebben Verőcze egyes ügyei körül, nem pedig azoknak Szlavoniához tartozását tanusították. S mert hitelre talált, nemcsak az evangélikusoknak ama megyékből kirekesztését továbbra is eredményezte, hanem a botlás magába az 1791: 26. törvényczikkelybe is belépődött, melynek 14-ik szakaszában az „inferior Sclavonia“ név a kérdéses megyéket jelenti.

Skorlecz állításainak alaptalan volta iránt nem lehet kétség.

¹⁾ Fundamenta, quibus ostenditur, tres inferiores Slavoniae comitatus semper ad jurisdictionem regni et bani Slavoniae pertinuisse. Pozsony, 1791.

Annak előrebocsátása után, hogy a XI—XV. századok többrendbeli oklevelei bizonyítják, miszerint Pozsega, Szerém, Valkó és Verőcze ezen időközben magyar megyék voltak a szónak szorosabb értelmében; hogy ezt a magyar kincstár 1494. és 1495-diki számadásai is tanúsítják, azon megszorítással, hogy Verőcze ekkor, — mint utóbb látandjuk — ideiglenesen, s úgy látszik, csak adózási tekintetben, Szlavoniához illesztetett; hogy végre ezt többrendbeli törvényeink, névszerint az 1445 : 22., 1447. tczikkelek (Kovachichnál), úgy az 1478 : 7., és 1498 : 16. (a Corpus jurisban) az 1518 : 1., s 1525 : 36, 37. tcz. (szintén Kovachichnál.) sat. fennen hirdetik, lássuk mit mondanak a XVI. és XVII. századok írói.

Verbőczy, kit mint főfő tekintélyt első helyen kell neveznünk, Hármaskönyvében Szerémet, Valkót, Pozsegát és Verőczét a magyarországi megyék közé sorozza; Kőröst, Zágrábot és Varasdót pedig Szlavonia megyéinek mondja.

Broderics, ki mint szlavoniai születésű, mint szerémi püspök s mint magyar királyi kanczellár, hármas czímmel minden kifogáson felül levő tanú e tárgyban, a mohácsi ütközetről szóló munkájában Valkót, Pozsegát és Szerémet Szlavoniától világos szavakkal elkülöníti.

„Citerior Hungaria ad Savi usque fluminis ostia cum Danubio excurrit, Valkonem, Posegam et Syrmium tres insignes provincias, quas nos comitatus vocamus, a Sclavonia divellens“; azaz: „Innenső Magyarország a Száva folyónak a Dunába szakadásáig terjed, Valkót, Pozsegát és Szerémet, három jeles tar-

tományt, melyeket mi vármegyéknek hivunk, elválasztván Szlavoniától.“

Gregoriancz Pál zágrábi és Ujlaki Ferencz győri püspökök, az utóbbi egyszersmind királyi helytartó, az általuk 1552-ben I. Ferdinandnak ajánlott Quadripartitumban Szerémet, Valkót, Pozsegát és Verőczét a virágjában volt Magyarország megyéinek mondják; Kőrös, Zágráb és Varasd megyéket pedig úgy említik, mint Szlavonia megyéit.

Verancsics Faustus 1583-ban, mint Rudolf király magyar titkára, diplomatariuma elébe ezt írta: „Magyarország felső megyéi: Szepes, Sáros, Torna sat. Ugyanannak alsó megyéi: Valkó, Pozsega, Szerém, Verőcze, Bodrog sat. Szlavonia megyéi: Zágráb, Varasd, Kőrös.

Istvánfi Miklós, az ország nagy történetirója, 1569-ben Maximilián magyar udvari kanszelláriájánál titkár, s a tiszti hierarchia valamennyi fokain át a század végén nádorhelyettes, a horvátok között gyakor ízben, mint bíró, mint hivatalnok működő, Zágráb mellett Paukovecznek és Viniczának ura, Pozsegát és Valkót históriájának számos helyein Szlavoniától külön eső magyarországi megyék képében említi.

Számunkra a legszabatosabb helyek, az 1536-dik évhez: Pozsega est ceterioris Pannoniae regio, vicina Illyrico (Lib. XIII.), azaz: Pozsega az innenső Magyarország vidéke, mely az illir földdel szomszéd; és szintén Lib. XIII. az 1537-dik évhez: Juga et saltus Garavitii montis Posegam a Sclavonia distermi-

nant; azaz: a garavicsi hegy bérczei Pozsegának határuul szolgálának Szlavonia felé.

Pető Gergely a XVII-dik század első éveiben horvát, itélőmester, s 1630. tájban egy magyar krónikának szerzője, de mely csak 1660-ban adatott sajtó alá, írja: „magyarországi vármegyéknek neveik és számaik: 1. Szerém. 2. Valkó. 3. Pozsega. 4. Verőcze. 5. Tolna sat. Tótország (azaz: szlavoniai) vármegyék neveik: 1. Varasd. 2. Zágráb. 3. Kőrös. Az erdélyi vármegyéknek neveik“ sat.

Zelniczi Miklós zágrábi püspök írja 1599-ben: „Szlavonia mást jelent, és Croatia ismét mást; hogy Zágráb Szlavoniában fekszik, senki sem kétli; hogy felső Szlavonia ezen részét Croatiának nézik, tudom, de a köznép tévedése és hibája senkit sem foszt meg jogától.“

Zeiller Márton: a jeles geographus írja 1660-ban: 1) „Pozsega vár, melytől Magyarországbán egy egész földterület nevét nyeri, mely közel fekszik Illirországhoz a Dráva és a Száva között, s melyet Szlavoniától a Garavicz hegye választ el.“

Végre Hevenesi Gábor az általa 1689. kiadott magyar földabrosz 2) jegyzeteiben a magyarországi megyék közt nem említi Varasdot, Kőröst és Zágrábot, de említi Pozsegát, Szerémet és Valkót. —

Eszerint még ezen megyéknek a törököktől visszafoglalása után is — tudjuk, a mai Szlavoniának felszabadítása nyomban követte a főváros felszaba-

1) Beschreibung des Königreichs Ungarn und der dazu gehörigen Länder, Ulm, 1660. 228. l.

2) Parvus Atlas Hungariae, Bécs, 1689.

dulását — magyar megyéknek mondta mindhármat a tudomány. De a névzavar már ekkor mind inkább elharapódzott.

Szentiványi Márton, Hevenesinek a Jézus szerzetében társa, a mai horvát megyéket még helyesen Szlavoniának nevezi, irván ¹⁾: „Szlavoniával határos éjszokról Magyarország és a Dráva; nyugotról Stíria; délről Horvátország, melytől a Száva választja el; keletről Rascia. Oszlik három megyére: Kőrösre, Zágrábra és Varasdra.“ Természetes, hogy az, ki e megyéket Szlavoniának nevezi, amazokat: Pozsegát, Valkót és Szerémet, nem hívhatta szintén Szlavoniának; de azt már nem tudván a tudós férfiú, hogy elfoglalásukig közvetlenül a magyar megyék sorában állottak, rájok adta a ‚Rascia‘ nevet.

Az ok, mely őt arra bírta, ez lehetett:

A kérdéses három megyében már a török korszak előtt, de a török uralom alatt még inkább — a szlavonok és magyarok tömegesen elhagyván székhelyeiket — feles számmal szerbek laktak. Innen van az, hogy a XVII-dik század közepén megjelent földabroszokon, névszerint Szerém és Valkó territoriumát e szó jelzi: ‚Rasciani‘, ‚Raizen‘. Visszafoglaltatásuk után, a lakosság rendkívül gyér volt e megyékben, de a régi szerb népesség maradványai új szerb gyarmatokkal öregbültek. 1687-ben Tolnából, Baranyából, Verőczéből, Szerémből és Pozsegából, a jelen katonai végek idetudásával, négy kamarai igazgatóság — a pozsegai, eszéki, pécsi és verőcsei — képeztetvén egyelőre, ezen országrészben mindössze húszezerre sem

¹⁾ Miscellaneorum dec. sec. 1691. a 148. lapon.

ment a lakosok száma, s nem kevesebb mint hétszáz harmincznégy keresztyén s nyolczvanöt török pusztá falu találtatott. ¹⁾ Itt tág mező nyílt a letelepítésnek, tág, Bácsban is, mely egy nagy sivatag volt. Kezdetben azonban a hatalom csak a bevándorlásról, nem a letelepítésről is gondoskodván, a bevándorlotak példátlan inségre jutottak, és Kollonics bibornok s volt magyar kamra-elnök Leopoldnak 1689. őszszel benyújtott iratában feljajdúlt: „Viel tausend arme Leut, die man ohne Kreutzer Unkosten hätte erhalten können, hat man vor Hunger crepiren lassen, und was noch ärger ist, werden noch diesen Winter über, viel tausend verderben müssen, die man aus Bosnia und selber Orten mit guten Vertröstungen herüber zu kommen veranlasset hat, und anjetzo ehender ohne Reichung einziges Brods verschmachten lassen, als dass man ein temporarium remedium ergriffete und öde Gründ überlassen wollte.“ Ennek orvoslására az 1690-ben s a reá következő években Csernovics Arzen közbenjöttével eszközlött szerb bevándorlás tömeges letelepítéssel, különösen Szerémben, hozatott kapcsolatba. S ekkor jelenvén meg Szentiványi munkája, nem csuda, hogy ő ama három megyét Rasciának nevezte el, anélkül azonban hogy követőkre talált volna.

Leopold, 1698. december 11-én kelt egyik oklevelében a Szerémséget világos szavakkal Magyarország kiegészítő részének mondja, irván: „hogy herczeg don Livio Odescalchinak a Szerémséget, mely Magyarországbán a Dráva és Száva között fekszik,

¹⁾ Egykoru hivatalos irományok.

adományozta, s az adománylevelet magyar királyi kancelláriája által ki is adatta“; ¹⁾ de ezentúl hivatalos irományokban, a három megye már gyakrabban Szlavoniának czímeztetik, talán azért, mert a Dráva és Száva között feküdvén, mintegy Szlavonia folytatásául tekintetett; talán azért, mert a valódi Szlavoniára mindinkább elragadván a Croatia elnevezés, szükség volt tartományt keresni, melyet Szlavoniának lehessen czímezni.

Midőn 1700. szeptemberben az udvari kamara részéről gróf Volkra Otto Kristóf pozsonyi kamarai alelnök két segédttiszttel, a magyar kancellária részéről pedig gróf Nádasdy Ferencz, Kasó István és Nedeczky Sándor küldettek ki „Szlavonia rendezésére“, a Szlavonia szó már ama megyéket jelenti; sőt Szlavoniának nevezik magok a magyar biztosok is, azon iratukban, melyben a mikép eszközlött rendezésről számot adván, annak említése után, hogy a protestansokat kizárták belőlök, s hogy a schismaticusokat a katolikus püspökök alá kell adni, folytatják ekképen:

„Az eddiglen katonáskodott rácz nép, mely a puszták népesítésére fog alkalmaztatni, három évre minden köz- és magánteher alól (kivéven a rájuk vetett nyolcz forintos fejadót, melynek fele az őrhad fizetésére, fele a kamarának vagy a földes uraknak leszen fizetendő) felmentetik; eme három év lefolyása után pedig a vármegyék törvényhatóságának, és az

¹⁾ J. Cinesiae Firmanus, Chorographia historica Syrmienis et Újlakiensis ducatus. 1699.

ország minden terheinek, de melyeket mértékletesen kell reájok adni, vettetik alá.“

S most kijelelve egyelőre az illető megyék határait, bérekesztik ekképen:

„Miután ő felsége szerémi főispánokul herczeg Odescalchi Livius és Jármí Ferencz szerémi püspököt, — valkói főispánná Draskovics Jánost, — pozsegai és verőczeivé, Joannovics Dávidot már kinevezte, mi az alsóbb tisztviselőket így neveztük ki: Pozsegai alispánná Hapsz Gábor Lászlót, adószedővé Stakics — Boznics János Györgyöt, esküttekké Radilovics Györgyöt és Spolarics Antal Miklóst; valkói alispánná Hillepront Jánost, helyettes alispánná és egyszersmind adószedővé Schwarzl János Endrét, eskütté Szántóházy Ferenczet; szerémi jegyzővé a mondott Hillepront Jánost, adószedővé Valter Pétert; — verőczei alispánná és adószedővé Lábos Endrét, esküttekké Kendey Jánost és Fordús Györgyöt; — a többi megyei tisztségek betöltését pedig (mivelhogy itt helyben ilyesre alkalmas több-személy nem volt találtatható) magokra a főispánokra bízuk. Ezen nemes vármegyék egyébiránt, megemlékezvén esküjokről, Magyarország törvényeihez és szokásaihoz törekedendnek alkalmazkodni.“

A berekesztésből, de az emlékirat egy másik pontjából is — mely a tisztviselőknek meghagyja, „hogy Magyarország többi megyéinek példájára járjanak el hivatalaikban“ — világos, hogy a „Szlavonia“ név előfordulásának daczára ezen megyék közvetlenül Magyarországba kebelesítettek; csak a magyar törvények és szokások tüzetvén ki bennök zsi-

nórmértékül, Dalmát-, Horvát- és Szlavonországok municipális jogaik nem említetvén, s arról hogy a bánnak, mint a nevezett országok rendes birájának lesznek alárendelve, szó sem tétetvén.

Innen van, hogy az 1708-diki országgyűlésnek május 26-án tartott ülésében, — mint a dietai naplóban olvashatni —

„gróf Keglevics Péter, mint pozsegai főispán panaszt tévén, hogy a kamarai tisztviselők Pozsega vármegyét teljesen felforgatták, kérelmet intézett a Rendekhez, miszerint a mondott megyét Magyarország egyéb megyéinek szabaditékáiban részesíteni méltóztassanak“;

innen van,

„hogy a Rendek megegyezésével Mecséry Ferencz, mint a nevezett vármegyének küldötte, a megyei követek asztalának végén azonnal helyet fogott“;

innen van,

„hogy midőn kérdés tétetnék: vajjon nem tartozik-e Pozsega Horvátországhoz? s midőn figyelemzetetésül felemlítetett volna, hogy ez esetben magát külön követ által nem képviseltethetné, ott ülén már a királyi tábla mellett Horvát-, Dalmát- és Szlavonországok követei, — végzés hozatott: hogy Pozsega vármegye nem Horvátországhoz hanem Magyarországhoz tartozik, hogy tehát szabad, sőt kell neki külön követekkel bírnia“;

innen van, hogy az 1712-diki országgyűlésen június 1-én kelt feliratukban a szorosabb értelemben

vett, magyarországi megyék közé sorozzák a kérdéses megyéket a Rendek, midőn III. Károly előtt

„az ország érdekében felfedezni akarták, mily súlyos terhökre van az Pozsega, Verőcze, Bács, Szerém, Valkó, Csongrád, Csanád, Arad, Békés, Zaránd, Torontál, Bodrog és Szörény megyéknek, midőn hol a határőri intézkedés neve alatt, hol a rácz népnek valaha adományozott királyi szabadítéklevelek ürügye alatt, nagyterjedelmű földterületeknek . . . kellő bekebelesítése akadályoztatik . . Kérik tehát ő felségét a Rendek, hogy a felebb nevezett megyék az országba bekebelesítetvén, szokott vármegyei formába hozassanak“;

innen van az, hogy az idézett felirat következtében hozatott meg az 1715 : 92. tezikkel ily tartalommal :

„Pozsega, Verőcze, Szerém, Valkó, Csongrád, Csanád, Arad, Békés, Zaránd, Torontál, Szörény — mint az ország szent koronájához tartozó megyéknek a rendek által szorgalmazott visszakebelesítésének megtörténendését ; . . nemkülönben Mármaros, Kraszna, Kővár és Közép-Szolnok megyék mind törvénykezési mind politikai tekintetben visszacsatolását a szent korona ős jogán alapulónak megismeri ő felsége“;

innen van az, hogy az 1715 : 59. tezikkel következtében összeült országos választmánynak az 1722-diki diéta elébe terjesztett munkálatában olvassuk :

„a visszakebelesítendő országok, fejdelemségek, tartományok, területek, megyék, kerületek kétfélék: mert mások olyasok, melyek elejétől fogva az or-

szág szent koronájához tartoztak ugyan, . . . de mégis közvetlen főnökkel bírtak, például: Erdély vajdával, Horvát-, Szlavon-, Dalmátországok bánnal, Serbia és Rascia deszpóttal; mások pedig olyasok, melyek az ország határain belül fekvő megyék és kerületek, . . . minők: Mármaros, Kraszna, Kővár, Közép-Szolnok és a lefolyt diéta törvénycikkelyeiben (t. i. az 1715: 92-ben, mely a kérdéses megyéket is említi) érintett néhány más megye, kerület és terület; továbbá Temes megye, a szörényi bánság, s a később szerzett (t. i. az 1715-diki országgyűlés után a passaroviczi békekötéskor) de Magyarország szent koronájának testéhez tartozó területekkel; arra kell tehát törekedni, hogy ezek mind törvénykezési mind politikai tekintetben a szent koronához visszacsatoltassanak;“ ¹⁾

innen van az, hogy az 1715: 112. 118. czikkelyek által kiküldött más országos választmány is ezeket írja jelentésében:

„miután ezen hajdanta terjedelmesebb, de az ottomán hatalom által megnyesett Magyarország a dicsőséges és győzedelmes császári fegyverek által nagyobb részt már visszaszereztetett ugyan, de az ekkép elfoglalt szakított részek, az országhoz s a szent korona törvényhatóságához még nem csatoltattak vissza: az volna alázatos véleményünk, hogy az elszakított Pozsega, Verőcze, Valkó, Szerém, Bács, úgy Csongrád, Arad, Törontál, Bodrog, Zaránd, Békés megyéknek; továbbá, Dalmát-, Horvát- és Szlavon-

¹⁾ Gyurikovics György, de situ et. ambitu Slavoniae et Croatiae, Pest, 1844, 60. l.

országok részére a varasdi generalatus által birtokolt területnek . . . visszacsatolásáért és visszakezbesítéséért kellene alázatosan könyörögni ő felségének. S hogy ezen könyörgésnek sükere lesz kétségtelenül, már annál fogva is remélhetni, mivel ő felsége ezt az inauguralis esküvel megerősített diplomájában, hogy cselekedni fogja, kegyelmesen és atyailag megígérte“; —

miből világosan kitűnik, hogy még 1723-ban is, — a sanctio pragmatica hozatalakor — király és ország a kérdéses megyéket közvetlenül Magyarországhoz tartozóknak s nem Szlavoniát vagy Alsó-Szlavoniát képezőknek tudták, vallották.

Igaz, az 1741 : 18. tcz. Alsó-Szlavoniáról szólóban ezen megyéket látszik érteni;

az 1751 : 23. tczikkely pedig rendelvén: „hogy Szerém, Verőcze és Pozsega megyék (Valkó ekkor már egyesítetett Verőczével) ezentúl is ő felsége által az országgyűlésre hívandók, hol ezen ország egyéb megyéi között ismét üléssel és szavazattal fognak bírni, fenmaradván egyébiránt Magyarországnak és a bánnak törvényhatósága,“

némi kapcsolatot mond ki ezen megyék s a bán közt, de nem mint egy régi jogállapot felelevenítését, hanem mint ideiglenes fenmaradhatását az 1745-diki királyi bizottság intézkedésének, mely bizottság az 1715 : 118. rendeletének ellenére, nem a nádor, hanem a bécsi dicasteriumok által neveztetett ki. Ehhez Engelshofen tábornok és gróf Patachich Sándor elnöke alatt tagokul adatván b. Vajai László a magyar kamara részéről, Horvátországról pedig

Busán János, Szaich János és Kerchelich Boldizsár az ismeretes horvát történetíró, — 1745. december 19-én és 21-én Mária Thereziának jelentést tett a bizottság: hogy a nevezett négy megyétől elkülönítetvén a katonai határórzó vidékhez szükségesnek találtatott terület, a fenmaradt rész három megyére osztatott s a banalis és horvát hatóságba s ezáltal Magyarország koronájába visszakezbesítetett. Ismétlem, ezen intézkedés ideiglenes fennmaradhatását érti a felhívott törvényczikkely, melynek keletkezését Kerchelich ekkép adja elő: „Kérdés támadt: vajjon Szlavoniához (értsd: Horvátországhoz) vagy Magyarországhoz tartoznak-e ama megyék? Naysich Adám, horvát ítélőmester, egyszersmind nagy mestere lévén az ambiguitásoknak, a kétértelműségeknek, indítványt tett, mely mindkét részt látszassék kielégíteni, s melynek folytán határozat keletkezett: hogy Szerém, Pozsega és Verőcze megyék ezentúl az ország (Magyarország) dietáira meghívassanak, és ezen ország többi megyéi között székkal és szavazattal ismét birjanak; fenmaradván egyébiránt mind Magyarországnak mind a bánnak hatósága. Ezen ambiguitásokból s a törekvésből: mindenkinek eleget tenni, származik, hogy a mondott megyék mindkét ország hatóságának vannak alávetve, s rendeleteket vesznek mindkettőtől. Tudnillik: külön követeket küldnek a magyar országgyűlésre; adót mint magyar megyék fizetnek, s mint ilyesek a magyar helytartótanácsal és Magyarországnak provincialis commissariatusával állanak viszonyban; a báni hatóság pedig annyiban terjed ki reájok, mennyiben a hor-

vát rendek közgyűlésére meghívottnak, mennyiben a királyi leiratokról a bán által értesítetnek, s mennyiben azonkívül pereiket a horvát ítélőszékek előtt viszik.“

S így maradt fővonásaiban az ügy 1848-ig. Hogy a magyar országgyűlés, jogát fentartotta őket Magyarországra teljesen visszakeblesíteni, s hogy magok ezen megyék is attól nem voltak idegenek, azt a mondottak után — úgy vélekedem — különösnek vagy épen törvénytelennek senki sem fogja tartani.

X.

Az imént előadottak után kétségtelen lévén, hogy a jelenleg Szlavoniának nevezett megyék a magyar birodalom alkotásától fogva közvetlenül Magyarországhoz tartoztak, s hogy még az 1751-diki törvény-cikkely által is csak némi viszonyba hozattak Horvátországgal, de abba egyáltalában be nem keblesítettek: kétségtelen az is, hogy miután e viszony a felhívott törvény-cikkely alkotása után közigazgatási uton mégis valamivel szorosabbá vált, a Horvátország és Szlavonia közötti kapocs épen azon korszakban képződött, melyről Zágrábban azt tartják, hogy a horvát föld consistentiáját aláasta; s hogy tehát a horvát igények Szlavoniára, történeti alapon egyáltalában nem igazolhatók;

a felebb említettekben pedig kétségtelen lévén, hogy Zara, Spalatro, Trau, Raguza sat. Horvátországhoz soha sem tartoztak, Horvátországgal soha sem voltak azon viszonyban, melyben felváltva Magyarországgal és Velenczével állottak: kétségtelen

az is, hogy a zágrábiak, ha az egyesült három királyságról beszélnek, azokat a jövőben, feltéve hogy látnoki szemmel bírnak, igen is láthatják, de nem a múltban; hogy tehát ebbeli igényeik is historiai alap nélkül szükölködvén, jure postliminii megadatásukat nem követelhetik; azok csak új szerződés alapján adathatnának meg nekik, mind a mai Dalmatia mind Magyarország részéről.

Az előadottakból végre következik még az is, hogy magának a mai Horvátországnak a Dráva és Száva közötti része a magyar birodalom első századában közvetlenül Magyarországhoz tartozván, a Szlavonia név, melyet századokig viselt, kezdetben csak nemzetiségi, nem államjelentéssel bírt, miért is még 1536-ban „Sclavonia hungarica“-nak nevezetik Oláh Miklós által; s épen a fajközösség tekintetéből hozatott előbb a törvénykezés és közigazgatás mezéjén kapcsolatba Horvátországgal, míg végre ennek neve is reá jutott. Jeléül annak, hogy a nemzetiségi igények valamint jelenleg teljes méltánylásra tarthatnak számot részünkről, úgy, mintegy ösztönszerűleg, a múltban sem tévesztettek szem elől a magyarok által.

XI.

Folytatja a zágrábi körlevél:

„Ti, kedves testvéreink, magatok is tudjátok, hogy a Habsburg dynastia koráig három egyesült királyságunk kormányának élén mindig vagy királyi vérböli hercegek (duces) vagy hatalmas bánok állottak, kik a népet az alkotmány alapján Magyarországtól egészen függetlenül kormányozták,

a mennyiben a megkoronázott királyokkal szinte egyenlő jogaik voltak. Ezen hercegek vagy bánok egybehívták országgyűlésünket s azon elnököltek, saját udvari kancellariájok s udvari főméltóságai voltak, a főtörvényszéknek s felebbviteli törvényszéknek ők voltak elnökei, mely ugyanaz volt, mi Magyarországon a királyi udvari törvényszék; más hatalmakkal szövetségeket és szerződéseket kötöttek. A király mellett ezen hercegek és bánok nemességet, nemesi földesúri jogot adományoztak, s háború és békeidőben a nép vezetői voltak.“

Hogy Horvát- és Dalmátországok kormányának élén néha királyi hercegek állottak, magyar királyi hercegek, azt senki sem vonta kétségbe; az tanubizonyságul szolgál, hogy ezen tartományok a magyar korona nagybecsű bogláráiúl tekintettek.

Hogy ezen tartományok élén bánok, hatalmas bánok állottak, azt szintén még egy emberi lélek sem vonta kétségbe, hiszen, miután a magyar királyok meg sem kísérelték Horvátországot teljesen Magyarországra olvasztani, valakit csak kellett főkormányzóul ezen tartományok elébe állítani; ezen bánok pedig az első századokban talán még gyakrabban magyarok voltak mint horvátok, s magyarok voltak nem ritkán a közelebbi múlt időben is; mit azért említek, hogy miután még 1848-ban is egy árva lélek sem akart Horvátországnak magyar bánt adni, a régmultra ne mint paradicsomra tekintsenek vissza horvát testvéreink, hanem győződjenek meg arról, hogy éppen az 1848. előtti tizedekben vált mindinkább nemzetivé országuk állapota.

A mi egyéb mondatik még az idézett helyben, azt, noha része, nézetünk szerint, nem áll, itt mégis

czáfolat nélkül hagyhatjuk, miután abból csak az következik: hogy a kérdéses tartományok nem olvasztattak be Magyarországra, nem pedig az, hogy csak a személyes unio kapcsolatban állottak velünk; — mert hogy ama főkormányzók, mint ilyesek, valaha Magyarországtól függetlenül, — hanem ha pártütökké váltak — más hatalmakkal szövetségeket és szerződéseket kötöttek volna, azt a historiából senki sem fogja bebizonyítani.

Folytatja a körlevél:

„Ebből láthatjátok, kedves testvéreink, hogy nemzetünk saját országában nemcsak ugyanazon jogokkal birt, mint a tiétek Magyarországra, hanem inkább még nagyobbakkal, az úgynevezett helyhatósági jogokkal; mivel adó neve alatt csak felét kelle annak fizetnie, mit a magyar nemzet azon név alatt fizetett; nemzetünk az adriai tengeren szabad kereskedést űzött és Siciliából s más parti államokból a sót majdnem ingyen kapta; és végre folyton mentes volt a katonai beszállásolástól sat.“

Hogy a magyar nemzet öszves jogaiban részesítette a horvátokat, úgy hiszem, szíves megismerést érdemel ezek részéről. Hogy a horvátok helyhatósági jogokkal is birtak, készséggel megismerjük, valamint hogy megismerte Verbőczy, irván: „Noha a dalmatok, horvátok, szlavoniaiak és erdélyiek a homagiumok és birságok fizetésénél s más bizonyos peres ügyeknél és határidők megtartásánál (mint alább ez világosabban fog megmondani) más és más, a mienktől igen különböző szokással élnek, s élniök és azt élvezniök szabadságukban áll, s magok közt ezekhez hasonlatos valamit a fejedelem megegyezésével most is rendelhetnek: mindazáltal ezen Magyaror-

szág általános rendeletei és végezményei (generalia statuta et decreta, értsd: a magyar országgyűlésen hozott törvények) ellenére, s ellenére azon ítéleteknek és birói határozatoknak, melyek a jószágok és birtokjogok tényéről a királyi curiában a rendes birák által kiszolgáltatni, tartatni és kimondatni szoktak, semmit sem végezhetnek és semmiféle határozatot sem szabad hozniok.“ —

Azon körülményt mi illeti, hogy a horvátok adó neve alatt csak felét fizették annak, mit a magyarok annak neve alatt kötelesek voltak fizetni, — azt jó lesz itt tüzetesebben érintenünk.

A Szlavoniát illető 1492-diki törvényczikkelyek közül a második rendeli: hogy azon esetre, „ha ő felsége bár mily oknál fogva most vagy idő multával Magyarország lakosaival némi fizetéseket fog tétetni: akkor Szlavoniában, ennek régi szokása szerint, mely mindig s egész a jelen időig megtartatott, ama fizetések felét szedethesse be és tartozzék beszedni.“

Nem akarom tehát kétségbe vonni, noha a historia ellenkezőt látszik bizonyítani, névszerint I. Lajosra és I. Mátyásra nézve, hogy ez „mindig“ így volt II. Ulászló idejéig; annyi mindazáltal bizonyos, miszerint a magyar rendek biztosítani kívánták ugyan a horvátokat, hogy a királyok csak felét a magyar adónak szedhessék be tőlök, de hogy a királyok mindig módokat találtak, tőlök az egész magyar adót, sőt még ennél is nagyobbat behajtani; s névszerint I. Ferdi-

nand és Maximilián az erőtlén horvát conventusok által roppant adókat ajánltattak fel magoknak.

Ennek orvoslására a horvát rendek a magyar rendekhez folyamodtak, kik, mint Skerlecz hiszi, avégett, hogy Horvátországnak Magyarországtól füg-gését ezáltal is tanusítsák; mint én hiszem, azért, mert a kivánczalom törvényes volt, az 1593 : 3., 1596 : 9., 1599 : 10., 1501 : 3., 1722 : 32., 1625 : 8. czikke-lyekbe beiktatták, hogy Horvátország csak felét tar-tozik fizetni a magyar contributiónak; s többrendbeli későbbi törvények is egész az 1741 : 54-ig e félfize-tésre vonatkoznak, de a bánok, a királyi biztosok ezentúl is nagyobb adó kivetésére birták a horvát conventusokat. Ennek megszüntetésére hozatott az 1790¹/₄-diki magyar országgyűlésen az 59-dik tör-vénycikkely, rendelvén: „hogy mind Horvátország, mind felső Szlavonia három megyéinek: Zágrábnak, tudnillik, Körösnek és Varasznak adója, mindig a magyar országgyűlésen, de Magyarország adójától külön tárgyalassék, s ezentúl a magyar országgyű-lésen kívül ne is öregbítethessék.“

Innen, gondolom, világosan kitűnik, hogy Hor-vátország, azon jogának élvezetét, miszerint egykor a magyar adónak csak felét fizette, úgy eltávolítását az önkénynek, mely a horvát gyűlésekre rá paran-csolta amaz adó emeltetését, a magyar országgyűlés patronatusának köszönheti; miért is ezzel, ad notam Szakmárdianam: „jus aequale Hunnis est mihi, taxa minor“, a magyar vármegyék előtt dicsekedni, bizony felesleges volt. —

Folytatja a zágrábi körlevél:

„Mindezt, drága testvérek, ti jól tudjátok, valamint, hiszszük, hogy azt is fogjátok tudni, hogy mi horvátok II. Lajos király, a régi magyar királyok utódjának halála után, a mi nemzeti és állami jogaink öntudatában 1527. januárius 1-én cetinjei országgyűlésünkön I. Ferdinánd cseh királyt örökösödési joggal királyunkká választottuk, holott Magyarország őt még 1526 november havában királyaul ismerte. Ezen mi első királyunk a felséges Habsburg házból, kötelessége és elődei példája szerint, magát és trónkövetőit szentül és ünnepélyesen kötelezte, hogy a három egységes királyság minden diplomáit, jogait, szabadalmait és rendeleteit, melyek annak és lakosainak az ő dicsőséges királyai által adományoztattak sértetlenül megőrzi és védelmezendi. (Omnia et singula eorum privilegia, jura, libertates et decreta, regno illi ejusque incolis et inhabitatoribus a serenissimis retro regibus eorum tradita et concessa salve et illaese conservare et manutenerere volumus et intendimus . . . nec aliquid contra ea vel eorum, ullo unquam tempore attentaturos promittimus.)“

Hogy e szaknak czélzata iránt semmi kétségünk se maradhasson, jó leszén Kvaternik úr commentárját is ide iktatnunk:

„Az ausztriai ház dynastiája, mert pártatlan tanúja volt a horvátok által századokon át szakadatlanul, hősileg és szerencsésen viselt függetlenségi háborúnak, nagyon is jól tudta azon körülményt méltányolni, hogy őt a magyarok választása következtében Horvátországra még semmi jog sem illeti, valamint hogy törvényesen nem is illethette. Ennélfogva, noha már 1526. november havában a magyar többség által Magyarország trónusára emeltetve, sietett mindazáltal, magának a horvát nemzet választását külön kieszközölni; lelkismertesen alávetette magát a legünnepélyesebb cselekménynek, melylyel jogát gyakorolhatja a nemzet, tudnillik a választási cselekménynek, mi által egyszersmind a mi koronánk souverainitási jogait a magyarral átellenben szintannyi ünnepélyességgel megismerte . . .“

1526. november havában választották a magyarok I. Ferdinánd ausztriai főherceget és cseh királyt Magyarország királyaul (vide Corpus juris hungarici decreta Ferdinandi I.). Ha a mi országunk alá lett volna vetve a magyar koronának, akkor ezen magyar választás magát logikailag Horvátországra nézve is törvényesen és törvényszerűleg érvényesnek mutatta volna. De máskülönben volt. Mert a magyar választási cselekmény daczára a már Magyarország királyává választott cseh király Ferdinánd, hogy Horvátország trónusára jogot szerezzen, kénytelen volt magát, Magyarországtól függetlenül Horvátországnak is királyává választatni. Ha más historiai-diplomatiai érvre nem hivatkozhatnak is a horvátok függetlenségök mellett, ez egymaga tökéletesen elégséges volna souverainitásokat megóvni szemben Magyarország királyával, ki magát, mint egykor Kálmán, alávetette választásuknak.“

Ezen diatribékre szolgáljon válaszul:

a.) Ferdinánd nem 1526. novemberben, hanem 1526. december 16-án választatott Pozsonyban Magyarország királyává;

b.) Ferdinand, még october 26-án Jurisics Miklós és Katzianer János hadnagyait és Püchler János mehoui főtisztét követekül nevezte, kik megkísérlelének: vajjon nem fogadnák-e őt a horvát rendek, országgyűlésen kívül is, öröködési jogának alapján azonnal királyokul. E kísérlet megghiúsult; a horvát rendek kinyilatkoztatták, hogy Ferdinándot csak a részökről megtörtént választás után fogják királyokul ismerni, s e végre tartson a magyar választó országgyűlés bevégezése után, hol ők szintén meg fognak jelenni, Horvátországban is választó gyűlést. ¹⁾ Ők t. i. onnan indulván

¹⁾ Jászay Pál, a magyar nemzet napjai a mohácsi vész után, 286. l. a cs. titkos archivum irományainak alapján.

ki, hogy törvényes fejedelmök csak a magyar király lehet, kénytelenek voltak a magyar országgyűlés választását bevárni;

c.) s mert Ferdinánd is hasonló nézetben volt, azért december 5-én kelt, újabb megbízó levelében ama követeket, kikhez még a bécsi prépostot adta, a hűségi eskü bekívánatára, tehát horvát gyűlés tartására felhatalmazván, említi, hogy királyukul ismeretetését „azon jogánál fogva, mely őt és hitvesét Magyarországra nézve illeti, s több egyéb tekinteteből sürgette“; ²⁾

d.) mert továbbá ez volt a horvát gyűlésnek is nézete, ezért 1527. januarius 1-én Czettinben Ferdinándot királyaul választotta „szorgalmasan meggondolván azon jogokat, melyekkel ugyanazon fenséges királyunk, hitvesével, említett fenséges királyné asszonyal együtt, a magyar szentbirodalomnak örökségi joggal megnyerésében, teljesen és elegendőképen felruházva és ellátva van, főként ama többrendbeli megczáfolhatlan szerződések erejénél fogva, melyeket mi alaposan láttunk, olvastunk és ismét megolvastunk; végre a magyarországi rendelvények és határozatok szerint, azon ország karainak és rendeinek közgyűlésén, a közelebb mult december

1) „Cum . . . jus nostrum, quod nobis . . . versus regnum Hungariae competit exposuissemus, requirendo eosdem (Ordines et status Croatiae) quatenus illius vigore aliorumque complurium respectuum intuitu in dominum et regem suum acceptarent etc.

16. napján Pozsony városában annak rende szerint és törvényesen történt s kihirdetett választásnál fogva; de hasonló figyelembe vétén ama sok kegyelmet sat. — ezek tekintéből . . . ezen egész nemes Horvátország királyává elválasztottuk;“

e.) végre Ferdinand nem „a három egységes királyság“ királyává, mint a körlevél írója hiszi, nem is a hasonló jelentésű Össz-Croatia királyává, mint Kvaternik úr állítja, választatott, hanem csak Croatia királyává; azaz: nem Dalmatia királyává, mert azt nem bírta Ferdinánd; nem a most Szlavonia nevet viselő vármegyék és katonai végek királyává, mert ezek mennyiben nem voltak még a török járom alatt, annyiban Magyarország kiegészítő részei voltak; nem is az akkori Szlavoniának, a mai Horvátország Dráva és Száva közötti részének királyává, mert annak rendei a czettini gyűlés előtt néhány nappal 1526. december 18-án megnyilt dombrói gyűlésökben urokul Zápolyát fogadták; hanem csak a Száva, s illetőleg a Kulpa vizén túl fekvő, szoros értelemben vett „egész Horvátország“ királyává, mely akkor különben is már több évek óta, tényleg Ferdinánd kezeiben volt; kezeiben már a mohácsi vész előtt, II. Lajos megbízásából; csak ezen „egész Horvátországról“ van itt szó, s még erről sem egészen, mert hiszen ennek is része már a törököt uralta.

XII.

Folytatja a körlevél:

„Ép oly ünnepélyesen kötelezte magát III. Károly király 1712-ben, midőn a mi nemzetünk az ő országgyűlésén ugyanazon év martius 9-én, tehát tizenegy évvel előbb mint Magyarország, a *pragmatica sanctio*-t elfogadta, a maga és nőágoni utódainak nevében: hogy jogainkat, szabadságainkat, t. i. népünk és országunk történeti és állami jogát megtartani és oltalmazni fogja.“

Jó lesz egy füst alatt megtekintenünk a *sanctio pragmatica* ezen elfogadását, Kvaternik úr kalauzlata mellett, ki, igaz, jónak látta csak egy részét közleni az illető oklevélnek, de kinek hézagait mi szerencsések vagyunk máshonnan pótolhatni.

„Következik“ — írja Kvaternik úr — „kivonatban“ — hogy is lehet ilyes oklevelet csak kivonatban közleni? — a zágrábi nemzeti birodalmi gyűlés illető határozatának szövege:“

„Horvát és Szlavonországok úri karainak és rendeinek irományai és czikkelyei közül, melyek 1712. martius 9. s köv. napjain tartott közgyűlésökben, Zágrábban, méltóságos gróf Eszterházy Imre püspök és a báni tisztnak politikai ügyekben helytartójának elnöklete alatt hozattak, a hetedik.“

Azt hinné az ember, hogy ezen címhez, melyet valószínűleg egy írnok tűzött másolatának elejébe, commentárt írni senkinek sem jöhet eszébe; de Kvaternik úr a „Horvát- és Szlavonországok“ „*regnorum Croatiae et Sclavoniae*“ szavak után zárjel közé írja:“

„A horvát királyság tehát ezen souverain cselekvény-

nél épen oly önállólag tűnik fel, s épen oly függetlenül Magyarországától s minden egyéb koronáktól, mint bármely más európai hatalmasság ama korban.“

„Azon gondoskodásnál és bizalomnál fogva, — mondja a horvát *sanctio pragmatica* — melylyel az úri karok és rendek biztosítani kívánják hazájokat (Kvaternik úr közbenszurja: „t. i. Horvát- és Szlavonországokat,“) a korábban felmerült veszélyek, s a netalán bekövetkezhető *interregnum* gyászos zavarai elől,“

a mi jó, azt kihagyta Kvaternik úr; —

„s azonfelül hogy ezen tettök által a dicsőséges ausztriai ház bőségesebb kegyelmét és kegyes kormányát kiérdemeljék,“

ezt, mondom, kihagyja s pótléku a következő *commentárt* szúrja közbe:

„már innen is világos, hogy a mi nemzetünk, elfogadván a pragmatikai *sanctiót*, anélkül hogy ennek Magyarország s a maga *partiumai* részéről történt elfogadását bevárná, mint *souverain* hatalmasság cselekedett, hogy tudnillik birodalmát az *interregnum* veszélyei elől megóvja; mert nem tagadhatni, hogy, ha például Károly király egy vagy két évvel a *sanctio pragmaticának* általunk elfogadása után meghalálozik, birodalmunk ezen alaptörvény erejénél fogva, az *interregnum* s a forradalmak veszélyei elől biztosítva lett volna, holott Magyarország a legnagyobb valószínűséggel az anarchiának s a belviszályoknak jut zsákmányul. S miután nemzetünk szükségképen jól tudta, hogy a magyarok akkor még el nem fogadták a *sanctio pragmaticát*, egyszersmind *souverain* szabadságának teljes öntudatában járt el, magyar meghazudtolástól nem tartva, mert máskülönben királyának azt tanácsolta volna, hogy eszközölje ki előbb a magyar elfogadást. Midőn elődeink ekkép jártak el *ad assecurandam patriam su-*

am, teljesen ignorálták a magyarokat és az ő partes annexaikat.— Ezen cselekvényöket továbbá következőkép indokolták:“

„melynek (az ausztriai háznak) ha fineme kihál, — (de hogy ezt az isteni jóság örök időkre fentartsa és virítani hagyja, kívánják) a nőnemnek is királyi jogát s e jogának általa gyakorlatát elvállalják, 1) s magokat arra bízzák.“

„Reméljük, folytatja Kvaternik úr, Európa közvéleménye nemzetünk jogainak ezen souverain átszállítását az ausztriai ház női örökösrendére, legalább annyira fogja tudomásul venni, mennyire eddiglen mindig csak a magyarok igényeit szemben velünk, a partes-re való áljog által tévutra vezetve, fájdalom, nagyon is figyelmére méltatta.

A mi következik, még erősebb bizonyosága koronánk függetlenségének és a mi *pragmatica sanctio*nk horderejének Magyarországgal szemben, mert elődeink itt figyelemre méltó feltételt állítottak fel „*sine qua non*“ul“:

„tudnik a dicsőséges ausztriai vér azon és olyatén nőnemének (királyi jogát), mely nemcsak Ausztriát, hanem a stájer, karánt és krajni tartományokat birtoklandja s melynek az említett Ausztriában leszen széke.“ (Magyarországról itt semmit sem akart tudni a mi birodalmi gyűlésünk.)

„Ezáltal különbözik a mi *pragmatica sanctio*nk bel- és hordereje lényegesen Magyarországtól. Mert, ugyanis, miért kötötte ki nemzetünk ezen feltételt? Mert historiai és nemzeti jogai voltak s vannak még most is ezen szloven országokra; ha ezen országoknak elidegeníthetlenül és feloszthatlanul kell az ausztriai ház mellett maradniok, akkor a horvát koronától sem szabad elválasztatniok, vagy az ezen királysággal való nemzeti kötelékből kikülönítetniök. Már a mi

1) Világos, hogy mit akartak mondani, de a fogalmazat kissé kuszált: „*foeminini etiam sexus retinendum in eosdem regium jus, prerogativa et jure regis et regni exercendum.*“

elődeink, midőn a habsburgi házat nemzetök főnökéül választák, kikötötték a postulatumot: az ausztriai-horvát országokat Croatiával egyesíteni; s midőn nemzetünk később ezen feltétel teljesítését sürgette, I. Ferdinánd királytól következő diplomatikai választ nyert iránta: „A XIII-dik pontra, mely az ausztriai hazáknak és Croatiának egyesülését illeti, ő felsége válaszul adja: hogy most az ügyek roppant halmaza miatt arról nem hozhat határozatot, hanem alkalmas időben határozni fog iránta.“

Bizony, erős dolgokat ír Kvaternik úr. A horvát közgyűlés kívánta, hogy fejedelme az legyen, ki egyszersmind Stíriának, Karántföldnek és Krajnának leszen fejedelme: nem azért, mert ezen tartományokra historiai és nemzeti jogai voltak Horvátországnak, hanem azért, mert ezen tartományok Horvátországot a magok költségein egy századnál tovább oltalmazták a törökök ellen; s mert ha ezek más fejedelmet uralnak, természetesen Horvátország oltalmáról nem fognak gondoskodni. I. Ferdinánd halála évében a horvát, a szlavoniai s a kanizsai végek oltalmához hónaponként negyvenötezer ötszáz negyvenhét forinttal járult a császári pénztár. Ferdinánd halála után, felosztatván fiai között az ausztriai tartományok, ama költségeket csaknem kirekesztőleg Stíria, Karántföld és Krain (s velök Görz) viselték. A végek, a külön államkát képező Fiumétól a tenger partján Zengig terjedtek; a Zenget körülövedző szikla-előfoktól a morlak erdőségek hoszában, által a hegyeken, Szlúnig; onnan az Unna felé, mely Horvátországot Bosniától elkülöníti, s melynek egyik szigetén Bihács emelkedik. E vártól a Száva mentében Zágráb felé vonultak a végek. Innen nem

messze egy földszegletben, melyet az Odrának a Szávába szakadása képez, fekszik Sziszek, hosszas ideig a zágrábi káptalannak a törökök ellen erős vára. Nehány ezer lépéssel alább, Kresztovicztól és Górától éjszakra, a Kulpa, miután a horvát végeket, melyeken belül Petrinia és Kosztanicza feküdt, a szlavoniai végektől elkülöníté, a Szávába omlik. Ezen földrész, melyet Krajntól a sichelburgi hegyek választanak el, s melyet szélességében a Velebit s a Kapella bércsor hasítanak át, előfala volt Krajnnak; valamint Stiriának előfalul szolgáltak a szlavoniai végek: Kaproncza, Szentgyörgy, Kőrös, Ivanics, Ludbreg, Varasd. ¹⁾ — Ezen végek költségei, mint felebb érintők, Stiria, Karintia és Krajn által viseltetvén, mihez képest a nevezett tartományok 1578-ban Bruckban szerződésre léptek egymással; s 1712-ben még ok lévén a török túlsúly megújulásától tartani, mint kik akkoron még a Bánságot is birtokolták, — e miatt ohajtotta a horvát gyűlés, hogy neki az legyen királya, ki a nevezett tartományoknak is fejedelme, nem pedig azért, mert szloven joguak voltak.

„A horvát birodalomgyűlés ezen alkalmas időt — tudnillik, hogy Horvátország Stiriával, Karántfölddel és Krajnnal egyesüljön — akkor teljesen megérkezettnek vélte, mikor a pragmatica sanctiót elfogadta, de ezáltal Horvátország államviszonya az örökös tartományokhoz, Magyarországtól egészen elkülönítve „törvényesen“ feltételeztetett, mi a horvát korona függetlenségét különösebben tanúsítja.“

Hogy a horvátok, midőn Ferdinándot Czettinben magoknak királyul választották, nem kötötték ki „Horvátországnak az ausztriai horvát tartomá-

¹⁾ Hurter, Gesch. K. Ferdinands II. und seiner Aeltern.

nyokkal, (értsd: Stiriával, Karántfölddel, Krajnnal) összekapcsoltatását“ — mutatja maga a választási oklevél, melyben ama feltétel nem fordul elő.

Igenis, 1527. májusban Ferdinánd egyebek közt ezt is iratta a horvátoknak: „az ausztriai házak és Croatia egyesülését illetőleg válaszul adja ő felsége, hogy neki most roppant sok dolga lévén, aziránt most nem határozhat, de mikor majd alkalmas ideje leszen hozzá, határozni fog iránta.“

Hogy Ferdinánd e választát megérthessük, tudnunk kell, hogy mire iratott az válaszul:

„Felsőged tudni fogja — üzenék 1527. aprilis 28-án küldötteik által Ferdinándnak a horvátok — hogy felsőged minket alattvalóiu keresett, igérvén, hogy bennünket társul ád többi örökös tartományainak, és megtart szabadságainkban és szokásainkban és a keresztyén hitben; igérvén, hogy ezer lovast és kétszáz gyalogot, kik martalóczoknak neveztetnek, fog itt nálunk Horvátországban tartani, kiknek mindig kész pénz járand ki fizetésül, s hogy azonkívül a végváratok puskásokkal és eleséggel fogja ellátni, s a karánt széleken sereget tartani a mi segédünkre. Mind ezen igéreteket, felsőgedes úr, mi természetesenek találtuk, mert Magyarországnak néhai boldogemlékezetü királya évenként Horvátországra, még pedig csak a bánra és a puskásokra, hatvanezer forintot fordított, és azonkívül segédet nyújtott az uraknak és nemeseknek; és Szlavonia ¹⁾ is a maga

¹⁾ Zágráb, Körös, Varasd, sat.; melyek Zápolyát uralták. Innen is látszik, mily alaposan mondhatta Kvaternik úr, hogy Ferdinánd Czetinben „Össz-Horvátország“ királyaul választatott.

egész hatalmával mindig támaszt nyújtott nekünk és oltalmunkra egyes volt velünk, sat.“

Ferdinánd kissé költségesnek találhatta Horvátországnak „a német hazákkal való ezen unióját,“ s azonfelül épen most készülvén Magyarországra, — mit válaszában önmaga is említ — melyet, ha hatalmába ejt, Horvátországot különben is, mint magyar király fogja birtokolni: „alkalmasabb időre“ halasztotta a nyilatkozatot; olyasra, mely azon értelemben, mint Kvaternik úr érti, nem következett be soha.

„Kivánalmaikat és feltételeiket — írja Kvaternik úr — ekkép fejezték ki a horvát képviselők:

„őszinte és egyértelmű szándék által vezéreltetve végzik, kinyilatkoztatják, elhatározzák, s követ uraikat ő császári királyi felségéhez...“

Hol vannak e sorokban azon kívánalmak és feltételek, melyekről Kvaternik úr szól? s ugyan miért szakítja itt félben az oklevelet? Lehetek okai, hogy ezt tegye; de nekünk ilyesmire semmi okunk sem lévén, íme, ide írjuk a folytatást:

„...követ uraikat ő császári királyi felségéhez rendelik kiküldetni, kiknek főleg azt főgják utasításul adni, sőt utasításul adják már jelenleg: hogy a mondott úri karoknak és rendeknek, önszántukból és szabad akaratukból keletkezett és nyilvánított ezen végzését és bizodalját, ő császári királyi felségének az úri karok és rendek nevében bemutassák és felajánlják. És viszont ő császári királyi felségének és dicsőséges örököseinek ke-

gyelmességét; a boldogemlékezetű ausztriai fejedelmek és magyarországi királyok kegyes végzeményeiknek, ígéreteiknek és biztosításaiknak, — valamint ezek Magyarország és a hozzákapcsolt részek dietai actáikba s a mondott úri karok és rendek számára kelt magánoklevelekbe beiktatvák — kegyelmes foganatosítását, mindezeknek megtartását fogadó diplomának kiadása mellett, kériék ki.“

Ez tartalma azon oklevélnek, mely, mint Kva-ternik úr mondja, Magyarországot teljesen ignorálja; s melyet III. Károly azzal viszonzott, hogy a felajánlást kegyesen fogadta, de a horvát küldötteket a magyar országgyűlés elébe utasította, „melynél ő oda fog működni, hogy a hová a horvát rendek arányzanak, azt Magyarország karai és rendei is elfogadják“ (*operam daturi, ut quae cepistis consilia, ea quoque inelyti regni Hungariae status et ordines amplectantur*). Tette ezt kétségkívül azért, mert aziránt nem lehetett kétsége, hogy a horvát gyűlés amaz oklevele a magyar dieta beleegyezése nélkül érvénytelen.

A magyar országgyűlés pedig jónak látta, még tizenegy évig késni a *sanctio pragmatica* elfogadásával; s ekkor elvállalta mind Magyarország, mind a hozzátartozó részek számára. III. Károly halála után a bécsi kabinet számtalanszor hivatkozott diplomatai emlékirataiban az 1723-dik törvényre, mint mely Mária Tereziának a magyar korona összes birodal-

mát biztosítja; az 1712-diki zágrábi oklevelet soha még egy szócskával sem érintvén.

XIII.

A horvát publicisták, hogy bebizonyíthassák, miszerint az 1723-diki magyar *sanctio pragmatica* rólok nem intézkedik, azt állítják: hogy a „*partes subjectae, partes adnexae*“ alatt Dalmát-, Horvát- és Szlavonorságok nem értetnek.

Halljuk Kvaternik urat, s lássuk, mint bizonyítja be állítását:

1) „A mohácsi ütközet előtt sem a történelemben, sem a *corpus juris hungaricib*an nem volt ismeretes a reánk, horvátokra nézve, infamis elnevezés: *Partes subjugatae, subjectae, annexae*, melyet a XIX. században reánk igyekeztek tukmálni; sőt mind ezen ütközet előtt, mind ezen ütközet után diplomatikai és történelmi czímetünk ez volt: „*Regnum Croatiae* vagy *Sclavoniae*.“

Felelet:

Tudtomra még soha senki által sem állítatott, hogy a *corpus juris hungarici* vagy más valamely magyar közjogi iromány Horvátországot „*partes subjugatae*“ név alatt értené; de igenis számtalanszor a „*partes subjectae*“ szavak alatt, még pedig nemcsak a mohácsi ütközet után, hanem a mohácsi ütközet előtt is.

„Midőn mi — mondja I. Mátyásnak 1463-ban Tolnán kelt végzeménye — híveinkkel, Magyarországunk s az ennek alávetett részek főpapjaival, báróival és nemeseivel, általunk Tolnavárba kitűzött jelen közgyűlésökben együtt voltunk, s ezen országunk hasznáról és jólétéről intézkedtünk.“

S hogy Mátyás a „Partes subjectae“ alatt itt Horvátországot is értette, mutatja, épen ezen tolnavári országgyűlésnek, melyre mint imént láttuk, Magyarország s az ennek alávetett részek Karai és Rendei voltak hivatalosok, végzeménye, különösb-
ben e végzemény kezdete: „Mi Magyar-, Dalmát-, Horvát-, Szlavonország és az erdélyi részek főpapjai, bárói és nemesei“¹⁾.

Továbbá: „Partes subjectae“-ról, „alávetett részekről“ szólnak, és Horvátországot is értik e név alatt az 1492. 7. s 1518. 12. törvényczikkelyek, melyek szintén a mohácsi ütközet előtt keletkeztek.

Végre: Verbőczinek Hármaskönyvében, tehát a Corpus juris hungarici-nek 1526. előtti részében olvasható:

„És miután Dalmát-, Horvát-, Szlavon- és Erdélyországoknak — melyek tudnilik ezen Magyarország koronájának régóta vannak alávetve és abba bekeblesítve, — szokásaik a mi törvényunktől kissé eltérnek és attól különböznek.“

2) A mohácsi csata s a magyarok teljes megbukása (de nem a horvátoké) után, Magyarország ezen szomorú catastropha következtében politikailag és nemzetileg oly mélyen süllyedt, hogy I. Ferdinánd országlásának végén nemcsak Erdély, hanem Magyarországnak is két harmada járom alá került, a maradék pedig a Portának adófizetővé vált. Horvátország ellenben, mint historaiilag bebizonyított, küzd-
vén bátran a török barbárság ellen, függetlenségét fenntartotta.

¹⁾ Kovachich J. M. Sylloge decretorum comitialium, Pest, 1818. I. 178.

A mohácsi vész után, ezen járombeli állapotban, Pozsonyban tartott első magyar országgyűlés (1526. dec. 16.)...“

1526. december 16-án, midőn a magyarok „járombeli állapotban“ amaz országgyűlést tartották, a szoros értelemben vett Magyarországnak egy talpalatnyi földje sem volt török járom alatt, de igen Horvátországnak s a mai Szlavoniának részei.

3) . . . „ezen országgyűlés olyas diplomatikai elnevezést adott magának, mely addiglan, öt század lefolyása alatt, soha sem használtatott, soha sem hallatott; ezen országgyűlés tudnillik: „Congregatio generalis regni Hungariae et partium eidem subjugatarum“ nak nevezte magát. Holott a mohácsi csata után Horvátországban tartott első országgyűlés „Conventus generalis universitatis nobilium regni Croatiae“ nek neveztetett, s a magyaroktól is választott király által annak ismertetett, annak czímeztetett.“

Felelet:

Sehol sem olvastam, hogy az 1526-diki pozsonyi országgyűlés magát: „Congregatio generalis regni Hungariae et partium eidem subjugatarum“-nak nevezte volna. Itt vagy irás- vagy olvasáshibának kell lenni, „subjectarum“ helyett.

4) „Magyarország összes történelmében, egészen a mai napig, az egész Corpus jurisban sehol sincs megírva, hogy Horvátország ezen cím: „Partes subjugatae, subjectae vagy annexae“ — alatt értetendő. Legalább nem 1723. előtt, mi ezen esetben a dolog velejét képezi.“

Felelet:

Elmellőzvéen egyszer mindenkorra a „subjugatae“ szót, mint testnélküli agyrémet, vagy olyvalamit, mi csak zavarokozás végett vettetik be a vitába; ismételjük, mit már az 1) ponthoz megjegyeztünk: hogy a magyar corpus jurisban, még pedig 1723.

előtt világos szavakkal van megírva: hogy a ‚Partes subjectae‘ név alatt Horvátország is értetendő.

5) „Ellenben: Horvátország ezen három század lefolyása alatt folytonos és szakadatlan összeköttetésben állott a király személyével és udvarával közvetlenül országgyűlései által.“

Felelet:

Hogy saját közgyűlése, vagy — ha úgy tetszik — saját országgyűlése által is közvetlen összeköttetésben állott a királylyal, soha senki sem tagadta.

6) „Nemcsak azon időben, mikor a ‚partes subjugatae‘ (értsd: subjectae) Magyarországon először felmerült, t. i. 1526-ban (értsd: sokkal korábban), hanem az arra következő hatvanhét év lefolyása alatt is (1593-ig), a horvát nemzet semmiféle politikai összeköttetésben nem állott az országgyűlések által Magyarországgal. Következéleg: Horvátország ezen időben, logikailag és törvényesen soha sem eshetett a kérdéses elnevezés alá, mert különben az akkori magyar országgyűlések valamelyikén, mint kiegészítő résznek kellett volna képviselve lennie.“

Felelet:

Ha Kvaternik úr nem akarja, hogy Horvátország az akkori magyar országgyűléseken képviselve volt legyen, töröltesse ki az 1568-ban szent Jakab előtti vasárnap tartott horvát gyűlés jegyzőkönyvéből a következő végzeményt:

„a pozsonyi dietára követekül választatnak Aranyasi Demjén ítélőmester, Petricsevics János helyettes-ítélőmester és drezniczai Kapitánffy István“;

töröltesse ki az 1569. júliusban tartott horvát gyűlés jegyzőkönyvéből a következő végzeményt:

„a pozsonyi dietára újból választatnak az előb-

beniekből ketten (Petricsevics és Kapitánffy), harmadikul pedig hetesi Petthes Imre ítélőmester (a tiszteből kilépett Aranyasi helyébe“);

töröltesse ki az 1571. novemberben tartott horvát gyűlés jegyzőkönyvéből a következő végzeményt:

„a pozsonyi dietára választattak követekül Dombrai Tamás zágrábi kanonok, Petthes Imre ítélőmester és Druskóczi Gáspár.“

sat. sat. sat. egész 1593-ig.

7) „1593-ban és a következő 120—130 években megjelentek ugyan, de csak igen ritkán, még pedig a keresztyénység legnagyobb veszélyének idején és alkalmával Horvátország birodalmi gyűlésének követei a magyar országgyűlés helyén tartózkodott saját királyuknál, hogy ennek, nem pedig az országgyűlésnek, ügyeiket előadják s azokat elintézzék vele. Akár minő lett legyen tehát a magyar országgyűlés akkori címezgetése, Horvátországra nézve onnan semmi sem következik; mert valamint ezen kifejezés „partes subjugatae“ 1593-ig a mi birodalmunknak nem praejudicálhatott, épen oly kevésbé praejudicálhatott neki a magyar országgyűlésnek mindinkább divatba jött ebbeli kifejezése „et partium eidem subjectarum“ azon oknál fogva, mert a mi királyunk épen Pozsonyban tartózkodott, és ott követeink által felkerestetett.“

Felelet:

1593-tól 1723-ig nem volt magyar király által kihirdetett országgyűlés, melyen a horvát követek jelen nem lettek volna, még pedig akár nagy, akár kis, akár semmiféle veszélyben forgott legyen a keresztyénység; akár tartózkodott, akár nem tartózkodott az országgyűlés helyén az ő „saját“ királyuk; je-

len voltak tehát azért, hogy ügyeiket az országgyűlés elébe terjesszék.

Innen van, hogy az 1593. januáriusban tartott horvát gyűlés a magyar dietára küldött követeinek egyebek között utasításul adta,

„hogy azon esetre, ha a király s a rendek között az ország szabadságának ügye meg fog vítattatni, követ urak legyenek a béke barátjai, de egyetlenegy pontra nézve se szavazzanak akár félelemből, akár kedvkeresésből az ország szabadsága ellen, hanem mindenre nézve a magyarokkal tartsanak és segédöket jajgatva s könyörögve kérik ki“;

innen van, hogy az 1605. év végnapjaiban tartott horvát gyűlésből a magyar rendekhez küldött követeknek utasításul adatott: mondanák ki,

„hogy a magyar rendek azon intézkedését, miszerint a magyar koronát az országból kivitetni engedték, nem helyeslik Szlavonia rendei, — jobb lesz azt Pozsony várában tartani;

hogy a kincstárnokra nézve értsenek egyet a magyar rendekkel“ sat. ;

sat. sat. sat. egész 1723-ig.

Mindezen országgyűlések törvényei az ő hozzájárulásukkal hozattak, valamint az ő hozzájárulásukkal értette a törvény Horvátországot előbb a „partes subjectae“, majd a „partes annexae“ név alatt; az utóbbi kifejezést léptetvén őseink készséggel az előbbi helyébe, mert horvát testvéreinknek kedves dolgot véltek vele cselekedni.

8) „Valameddig tehát a magyarok az itélethozó világ

előtt nem fogták azt történelmileg és törvényileg bebizonyítani, hogy e fogalom: „partium eidem subjugatarum, subiectarum, annexarum“ alatt, ezen elnevezés behozatalakor Horvátországot kell érteni, mindaddig ezen elnevezés alapján semmiféle igénynyel vagy követeléssel nem léphetnek fel ellenünk; mert ha 1526-ban Horvátország ezen fogalom alatt nem értetett vala, akkor mindenkire nézve, kit a szenvedelem vagy az elbizakodás meg nem vakítottak, szembeszökő a következtetés, hogy tehát 1848-ban sem foglaltathatott benne.“

Felelet:

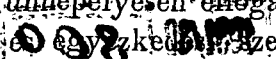
Hivatkozhatnám Verböczire, de önök fel se veszik azt a jámbor Verböczit.

Szolgálók tehát olyas történelmi és törvényi bizonyossággal, melyet magok a horvát rendek állítottak elő.

A bécsi császári titkos levéltárban van egy oklevél hatvanhárom pecséttel, s ilyes tartalommal:

„Mi, Egervári László Dalmát-, Horvát- és Szlavonországok bánja sat., Frangapan Bernát Zeng, Veglia és Modrus grófja, továbbá: Frangapan Miklós, János és Mihály szintén Zeng, Veglia és Modrus grófjai, Károly korbói gróf, Blagay István és Mihály grófok, Zrini Péter és Pál, szomszédvári Hening János, Balsa szent-szávai herceg, Batthyány Boldizsár, Bocskai Péter, Rohfi Bernát, Pogány Péter, Mikolicsics György, Kerhen Mihály, Szempesei György, Mogorics Tamás, Gudóczy Péter, petnyai Szubics Kristóf, Kasztellánfi György, Thurbelt Miklós, Martinuzevics Jakab, Guzics György és Máté, Lónyay Albert, Bocskai Miklós, Brukovics György, Perusics

Gáspár, Farkasics Gáspár, Szubics György, Martinuzevics Tamás, Herkfi Miklós, Hassagi Imre, Peszéri János, Pogány György, Bucsics László, Mindszenti János, Bucsinczi Illés, Bolkovics Pál, Krucsecs György, Orlovcsics György, Jeskovics János, Keglevics János, Bobojlies György és Márk, Mikcsics János, Stubiczai László, Pekri László, Rezics Miklós, Plavicsevszki György, Maretics Vojko, Otmics Szidán, Petricsevics Pál, Orros Miklós, Orecsóci György, Cseszteczai János deák, Gerecz Péter, Orlics János, Kernyák János és Orecsócsi János, s Horvát- és Szlavonországok többi zászlósa, főbbjei és nemesei, megismerjük és tudtára adjuk ezzel mindenkinek: hogy miután a közelebbi múlt napokban mindazon háborúskodások, egyenetlenségek, meghasonlások és ellenségeskedések, melyek a fenséges és magasságos fejedelmek és urak, Fridrik császár és Maximilián római király urak, ő hatalmasságaik között egy részről, valamint néhai Mátyás, Magyar-, Cseh-, Dalmát-, Horvát sat. országok dicsőemlékezetű királya, s aztán a fenséges úr, Ulászló, hasonlólag Magyar-, Cseh-, Dalmát-, Horvát sat. országok királya, a mi legkegyelmesebb urunk és Magyarország között a másiktól, régebben támadtak s egész a jelenkorig folytattak, bizonyos szerződések erejénél fogva, melyekre ő felségeik, követeik által, kölcsönös értekezlet folytán léptek, néminemű feltételek és alkupontok mellett lecsillapítottak és épen megszüntettek; s minthogy Pozsonyban szent Lőrincz hitvalló napja utáni hetfőn az Úrnak ezer négyszáz kilencvenegyedik esztendejében a mondott három

felség s országai és uradalmaik, fejedelemségeik és alattvalóik között örök béke és egyesség kötöttet és megerősített; és egyebek közt kivált ez ment határozatba és végzésbe: ha a mondott fenséges úr Ulászló király, a mi legkegyelmesebb urunk ágyékából törvényesen nemzett gyermekek nélkül találna kimúlni, vagy ilyeseket maga után hagyván, azok tőle származó örökösök nélkül haláloznának meg: ez esetben a mondott fenséges urat, Maximiliánt, a rómaiak, s Magyar-, Dalmát-, Horvátországok sat. királyát, vagy ennek nemlétében valakit fiai közül, vagy ezeknek nemlétében ágyékaikból egyenes ágon törvényesen származó fiörököseik közül valakit Magyarország főpapjai, bárói, grófjai, főbbjei, nemesei, városai és egyéb lakosai, úgy maga az összes ország, s az ehhez tartozó országok és tartományok, valóságos, törvényes és kétségbevonhatlan királyokul és urocul tartozzanak választani és elfogadni. Mi tehát, mivelhogy a mondott Horvát- és Szlavonországok, s mi valamennyien, valamint ezen országok többi lakosai is, Magyarország koronájához s magához Magyarországhoz tartozunk tudnivalóképen régtől fogva, s ezen koronának és országnak alá vagyunk vetve (eisdemque coronae et regno subjecti sumus): ez okon, valamiképen a mondott Magyarország egyházi urai, bárói, grófjai, főbbjei és nemesei, az e végre egybehívott jelen budai gyűlésben nyilvánosan és ünnepélyesen elfogadtuk és elfogadjuk ezen béke-

szerződést... Kelt

Budán, a Rendeknek mondott közgyűlésében, hamvazó szerdán, az Úrnak 1492-dik esztendejében.“

XIV.

És most egyelőre leteszem a tollat ez ügyben. A zágrábi körlevélnek még hátralevő részére a válasz már meg van írva — Deák Ferencz által. Hogy az 1848-at közvetlenül megelőzőtt években köztünk magyarok között megvolt a ‚nissus‘ Horvátországra nyelvünket ráadni, Horvátországot Magyarországba beolvasztani, a historiai jog, a historiai fejlődés ellenére, — azt nem tagadom, azt nem vonom kétségbe. De ezen ‚nissus‘ nem keletkezik, vagy legalább nem kap erőre, ha a horvátok nem állítják fel elvül azon visszás tételt: hogy ők olyas municipalis törvényeket hozhatnak magoknak, melyek alaptörvényeinkkel ellenkeznek; ha nem keresztelik a magyar országgyűlés által nem módosítható municipalis törvénynek épen azt, minek másításában életszükséget látott — nem mindig hibásan — a magyar. Az 1830—48-ból való horvát tanok municipalis törvényeik iránt, épen oly ferdék voltak, mint jelen elmefuttatásaik Zvonimir koronájáról a szent Istvánéval szemben. S ha máskülönben volna is, — pedig nincsen egyáltalában — nem ártana meggondolniok: hogy a historiai álláspont fő ugyan, de talán még sem a legfőbb, és kétségtelenül nem az egyedüli, közügyeink elintézésénél.

